

ஐதீரன்

க.஁மாமகேசவரன்

1

அதீதீரன்

க. உமாமகேசுவரன்

அம்பனை - கலைப்பெருமன்றம் (ஐ.இ.) வெளியீடு

1998

Bibliographical Data

Title : Athitheeran
(A Collection of Essays)

Author : K. Umamaheswaran

Address : 47/4A St. Rita Road
Mt. Lavinia
Sri Lanka

Language: Tamil

Edition : First

Date of Publication : 1998.10.03

Size of the Book : 14.85 X 21 cms (A5)

Printing Fonts used : Poopalam 10 & 12

Number of Pages: VI + 56

Publishers : Ampanai Kalai Peru Manram (U.K.)
13, Arcus Road, Bromley, BR1 4NN.

பதிப்புரை

நாக. சிறீ கெங்காதரன்
(அமைப்பாளர், அம்பனை கலைப்பெரு மன்றம். ஐ.இ)

அம்பனை, தெல்லிப்பளை என்கின்ற புகழ்க்குரிய கிராமத்தின் ஒரு சிறு பகுதி. மகாஜனக் கல்லூரி அமைந்த அருமையான மண். “மஹாகவி” து. உருத்திரமூர்த்தி எழுதிய “அம்பனைக்கு முன்னால் அடிக்கும் வயற்காற்றில்” - என்கின்ற கவிதை கால்நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பான காலத்தை இன்னமும் நினைவூட்டி மகிழ்விக் கின்றது.

இந்த மண்ணில்தான் 10 - 15 ஆண்டுகளே செயற்பட்டாலும் அன்றைய இளைஞர்களின் தன்மைமற்ற செயற்பாட்டினால், புகழ்பெற்ற அம்பனை - “கலைப்பெருமன்றமும்”; அம்பனை - சூட்டிங் ஸ்டார் (“Shooting Star”) விளையாட்டுக் கழகமும் உருவாயின.

வறுமை, வேலையின்மை போன்றவை இளைஞர்களின் வாழ்வுமுறையைத் திசைதிருப்பிச் சீரழிக்க வல்லன. இந்தக் காரணங்களை ஒருபுறம் தள்ளி, இளைஞர்கள், தமக்கும் சமூகத்துக்கும் பயனுள்ள பணிகள் செய்யமுடியும் என்பதை நிரூபித்தவர்கள் இவர்கள். அத்தகைய இளைஞர் கூட்டத்தில் முன்னணியில் இருந்தவர்களில் நானும் ஒருவன்.

எமது மண்ணின் அனர்த்தங்கள் 15 ஆண்டு கால வாழ்வை முழுமையாகச் சிதறடித்துவிட்டன. எமது மண்ணிலும் மக்கள் வாழமுடியாமல் சிதறிவிட்டார்கள். எம்மிற் பலரும் புலம்பெயர்ந்து பல்வேறு நாடுகளிற் குடியேறிவிட்டார்கள்.

இங்கிலாந்து மண்ணிலும் கலைப்பெருமன்றத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் பலர், கால்பதித்து, வெவ்வேறு அமைப்புகளில் செயற்பட்டு வருகின்றார்கள். அவர்களை ஒருங்கிணைத்து, எமது மண்ணிற்கும் அங்கு தொடர்ந்து வாழ்ந்து வருகின்ற அறிஞர்களுக்கும் - கலைஞர்களுக்கும் சந்தர்ப்பங்களைத் தருவதுதான் இந்த முயற்சி.

“அதிதீரன்” என்ற கட்டுரைத்தொகுதி எங்கள் மண்ணின் மைந்தனான தமிழறிஞர் திரு உமாமகேசவரன் அவர்களின் நீண்டகால எழுத்தின் ஒரு சிறு பகுதியே. மிகமிக அவசரமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சி. நான் சிறுவனாகவும் - இளைஞனாகவும் இருந்த காலகட்டத்தில் அவரின் தமிழில் மயங்கி நின்றவன். அறிவுத்துறையிலும் - ஆசிரியப் பணியிலும் நீண்டகாலம் செயற்பட்ட குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர் இவர். எமது மண்ணின் புகழ்க்குரிய தமிழறிஞர் பண்டிதர் கதிரிப்பிள்ளையின் மகன்.

இவரின் கட்டுரைத்தொகுதியை வெளியிடுவதில் நாம் பெருமையடைகின்றோம். இவரின் பணி தொடரவேண்டும்.

நாளை வா என்கின்றான்.

சீவகன் தம்பி நபலன் குமரன் என்பவனை எதிர்த்துப் போர் புரிகிறான். குமரனிடம் ஆயுதம் ஏதும் இல்லை அவனோடு போர்புரிவதானால் அவனுக்கு ஆயுதம் வழங்கிவிட்டே போர் புரிதல் வேண்டும். நபலனிடம் மேலதிக ஆயுதம் இல்லை. எனவே போர் புரியாது திரும்புகிறான்.

கைப்படை ஒன்று மின்றிக் கைகொட்டிக் குமரன் ஆர்ப்பு
மெய்ப்படை வீழ்த்த நாணி வேழமும் எறிதல் செய்யான்
மைப்படை றெடுங்கண் மானை மகளிர்தம் வணப்பிற் சூழ்ந்து
கைப்படு பொருளி லாதான் காமம்போற் காளை மீண்டான்

விலை மகளிரைப் புணர்ந்தின்புறவெனச் செல்கின்றான் ஒருவன். அவர்களுக்குக் கொடுக்கவோ இவனிடம் பொருள் ஏதும் இல்லை. இவன் திரும்புமுன் இவன் காமமே திரும்பிவிடுகிறது. ஆயுதம் வழங்காது போர்புரியும் வாய்ப்பிலாத நபலனும் இவ்வாறே மீண்டான் என்கிறார் திருத்தக்கதேவர். இராமன் உபகாரியாகவேண்டுமென உண்மையாகவே விரும்பியிருந்தால் ஆயுதத்தை வழங்கிவிட்டு, போர் புரிவோம் வா என்று கூறியிருக்கலாம்; கூறியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு இராமன் கூறவில்லை. உண்மையில் இராவணனது மனவுறுதியைப் பலவீனப்படுத்தும் நோக்கிலேயே இராமன் இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா எனக் கூறியிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. நான் படைகளையும் படைக்கலங்களையும் தருவிக்கின்றேன், போரிடுவோம் என்றே கூறியிருக்கக்கூடிய இராவணனைக் கேவலம் நாவிழந்து மனவலிமை குன்றிய கோழையாய்த் திரும்பியோடும்படி செய்வதில் வெற்றிபெற்றதோடு எல்லோரது அவமதிப்புக்கும் அவனை ஆளாக்கிவிட்ட இராமன் இராவணனுக்கு உபகாரியானான் என்பதைவிட வேடிக்கை வேறேதுதான் உண்டு.

இராவணன் இறந்து கிடக்கின்றான். அருகிற்சென்று பார்க்கின்றான் இராமன். இராவணன் முதுகிலோ சில தழும்புகள். முதுகிலே புண்பட்டவனுடனா போர் புரிந்தேன்? என் மானம் போய்விட்டதே.

வென்றியா லுலக மூன்று மெய்ம்மையான் மேவி னாலும்
பொன்றினா னென்று தோளைப் பொதுவற நோக்கும் பொற்பும்
குன்றியா சுற்ற தன்றே யிவனெதிர் குறித்த போற்றி
பின்றியான் முதுகிற் பட்ட பிழம்புள தழும்பி னம்மா

என்று இராமன் புலம்புகின்றான். விபீஷணா, போர்ப் புறங்கொடுத்தோர்ப் போன்ற ஆண்டொழிலோரிற் பெற்ற வெற்றியும் அவத்தம் அல்லவா? என்று அலறுகின்றான். ஊண்டொழி லுகந்து தெவ்வர் முறுவலென் புகழை யுண்ண இனி நான் வாழ்வதா? என்று நாணிவேறு சாம்புகின்றான்.

'திக்கு யானைகளோடு இராவணன் போர் புரிந்தான். அவற்றின் கொம்புகள் ஓடிந்து இவன் மார்பிற் புதைந்திருந்தன. அருமன் இவன் மார்பில் ஓங்கி ஒரு குத்து விட்டான். அவ்வளவுதான். முதுகு வழியாகக் கொம்புகள் வெளியே வந்துவிட்டன. அவை வெளியேறிய அடையாங்களை தவிர இராவணன் புறமுதுகிட்டதால் ஏற்பட்ட புண்கள் அல்ல இவை' என்று தேறுதல் கூறுகின்றான் விபீஷணன். இராமன் நிம்மதியடைகின்றான். அப்படியானால்,

வீரத்தைக் களத்திலே போட்டுவிட்டு வெறுங்கையனாய் ஓடிய பச்சைக்கோழையுடன் மறுநாட் போர்புரிய இராமன் தயங்கவில்லையே; நாணவில்லையே. எனவே இராமாயணத்தில் வரும் மேற்குறித்த கதாசம்பவத்தை வைத்துக்கொண்டு இராவணனுக்கு உபகாரியானான் இராமன் என்று கூறிவிடமுடியாது. இராவணனுக்குத் தனக்குந் தீராய் பழியை விளைவித்தான் இராமன் என்பதை மட்டுமே கூறமுடியும்.

அப்படியானால் ஊராண்மை மிக்க பேராண்மையாளன் என்று எவருமே இல்லையா?

ஊரின் ஒதுக்குப்பறம். ஏனாதிநாதர் வாளும் பலகையும் (கேடயம்) ஏந்திப் போர்புரியும் குறிப்போடு நிற்கிறார். எதிரே அதிகுரன் வாளேந்திய கையனாய் வருகிறான். இது என்ன? பலகையால் நெற்றியை இவன் ஏன் மறைத்துக்கொண்டு வருகிறான்? முன்பு நடந்தவைகளை ஒரு கணம் மனதில் இரைமீட்கிறார் ஏனாதிநாதர்.

ஏனாதிநாதர் மீது அதிகுரனுக்குப் பொறாமை. அவருடைய வாட்பயிற்சிக்கூடத்திற்குத்தான் மாணவர் பலர் வருகிறார்கள். தன்னிடம் பயில யாரும் விரும்புவதில்லை என்பதுதான் ஏனாதிநாதர் மீதான அவன் பொறாமைக்குக் காரணம். ஏனாதிநாதரைத் தொலைத்துவிடவேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்துவிட்டான் அதிகுரன். படையுடன் வந்து தோற்றோடிய அதிகுரன் பிறறியாது தனித்துப் போரிடவாருங்கள் என்று அழைத்தான். இதோ வருகின்றான்; சரி வரட்டும். ஏனாதிநாதர் சிரிக்கிறார்.

நெருங்கி வந்துவிட்ட அதிகுரன் திடீரென்று பலகையைப் போர் செய்தற்குரிய நிலையில் வைத்துக்கொள்கிறான். நெற்றி முழுவதும் ஒரே விபூதிமயம். ஒரு கணந்தான். ஏனாதிநாதர் நிலைமையைச் சீர்தூக்கிவிடுகின்றார்.

அட! இவர் சிவனடியாராகிவிட்டார். இவர் வேண்டுவது என் உயிரையென்றால் அவரே அதை எடுத்துக்கொள்ளட்டும். உயிரை வழங்கிவிட்டால்மட்டும் போதுமா? - நிராயுதபானியைக் கொன்றார் என்ற பழியும் இவரைத் தொடரக்கூடாதே! அடுத்த கணமே அருமையானதொரு முடிவுக்கு ஏனாதிநாதர்

க. உமாமகேசுவரன்

வந்துவிடுகிறார். அந்நின்றதொண்டர் திருவுள்ளம் யாரறிவார்?

அறிந்தவரில் ஒருவரான சேக்கிழார் சொல்கிறார்,

கைவா ஞடன்பலகை நீக்கக் கருதியது
செய்யார் நிராயுதரைக் கொன்றா ரெனுந்தீமை
யெய்தாமை வேண்டும் இவர்க்கென் றிரும்பலகை
நெய்வா ஞடனடர்த்து நெர்வார்போ னேர்நின்றார்

ஏனாதிநாதர் எதிரியுடன் போர் புரியவில்லை. புரிவதுபோல் நடக்கின்றார். முன்னின்ற பாதகனோ (அதிசூரன்) தன் கருத்தை மிக எளிதாகவே முற்றுவித்துவிடுகிறான்.

நிராயுதபாணியைக் கொன்றான் என்ற பழி அதிசூரனுக்கு வராதபடி காத்துவிட்டார் ஏனாதிநாதர். இவரன்றோ ஊராண்மை என்ற பண்பின் கொடுமுடிகண்டவர். ஏனாதிநாதர் எங்கே? இராமன் எங்கே? நம் காவியப்பரப்பு முழுவதிலும் பகைவனுக்கும் அருளிய பண்பினை - ஊராண்மையினை - நாம் காண்பது ஏனாதிநாதர் என்ற அதிமனிதர் ஒருவரிடந்தான்.

வள்ளுவர் கூறும் ஊராண்மையென்ற உயர்ந்த பண்புக்கு இலக்கியமாக இராமனைத் தேர்துகொண்டது பரிமேலழகர் விட்ட இமாலயத்தவறு. பரிமேலழகரின் இத்தகைய சறுக்கல்களே

... சங்கரருடைய உரைக்கும் நூலுக்கும் சம்பந்தமில்லை. பரிமேலழகரைக் கிளப்பிவிட்டது சங்கரருக்குப்போல நூலின் மகிழையும் அழகிய பாஷை நடையுமே

எனச் சமயசாதகரான மகான் பொ. கைலாசபதி அவர்கள் கூறக்காரணமாக இருந்திருக்கவேண்டும். இரண்டு பண்புகளின் அடிப்படையிலேதான் பேராண்மை என்ற பண்பை வள்ளுவன் இனங்காண்கின்றான். ஒன்று ஈனஇரக்கமின்றிக் கொன்றுகுவிக்கும் தறுகண்ணாயிருத்தல் என்னும் பண்பு சார்ந்தது. பெரியபுராணத்தில் வரும் அடியார்பற்றிக் திருக்கூட்டச்சிறப்பில் உரைக்கும் சேக்கிழார், இவர் வீரம் என்னால் விளம்புந் தகையதோ என்று கூறி விம்மித முறுகின்றார். எனவே பேராண்மையோடு ஊராண்மையென்ற பண்புடையராய்த் திகழ்ந்த ஏனாதிநாதரையும் வீரன் என்றுதான் சேக்கிழார் குறித்தார் என்பது தெளிவு. எனவே பேராண்மைக்கும் மேலே ஊராண்மை என்ற ஒப்பற்ற பண்புடையாரையே வீரர் என்பதோர் மரபிருந்ததோ என்பது சிந்தனைக்குரியது.

பிறன்மனை நோக்காத பண்பையும் வள்ளுவர் பேராண்மையென்றே குறிப்பார்.

பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்

கறனொன்றோ வானற்ற வொழுக்கு

எனவே பேராண்மை என்ற பண்புக்கான இரண்டாவது அடிப்படை பிறன்மனை நோக்காமை என்பது பெறப்படும்.

இனிப் பிறிதொரு காட்சி

அடியவர் ஒருவர் வருகின்றார். தூய நீறு விளங்கும் பொன்மேனி அவருக்கு. ஆனால், தூர்த்தரோ என ஐயுறவைக்கும் தோற்றம். 'உம்முடைய மனைவியைத் தாரும்' என்று இயற்பகை நாயனாரிடம் கேட்கிறார். அடியார் கேட்பதெதையும் மறுப்பதில்லை என்ற விரதர் இயற்பகை. ஒருகணமேனும் தாமதிக்கவில்லை.

'தந்தேன்' என்று கூறிவிடுகிறார்.

'நீர் தந்துவிடுவீர். உமது உற்றாரும் ஊரவரும் அதை ஒப்புவார்களா? ஊர் எல்லைவரை பாதுகாப்பாக என்னை அழைத்துச்செல்லும்' என்கிறார் அடியவர். இயற்பகை உடன் செல்கின்றார். உற்றார் உறவினர்கள் வருகின்றார்கள்.

'இயற்பகைக்குப் பைத்தியம் என்றால் நாம் சும்மா இருந்துவிடுவோமா?' என்று கொக்கரிக்கின்றார்கள்; சுற்றிவந்து சூழ்கின்றார்கள். இயற்பகை அனைவரையும் கொன்றுவிடுகின்றார். திருச்சாயக்காடு என்ற திருத்தலம் வந்துசேர்ந்ததும் மீண்டு உம் ஊர்போம் என்கிறார் அடியவர். திரும்பிப்பாராது திரும்பிவிடுகிறார் இயற்பகை. பொய்தரும் உள்ளமில்லான் பார்க்கிலன் போனான் என்று அடியவராய் வந்த சிவன் மகிழ்கின்றார். எப்பொழுது மனைவியை மற்றொருவருக்கு இயற்பகை வழங்கிவிட்டாரோ அப்பொழுதே அவன் மாற்றான் மனைவியல்லவா? அவளை அவர் இனிப் பார்ப்பாரா? பிறன்மனை நோக்காமை பேராண்மையென்றால், தன் மனையைத் தானே பிறர்க்குத்தந்து பார்க்கிலன் போனானே அவனையும் அதே வரிசையில் வைத்து பேராண்மையானான் என்பது சரியா? எனவேதான் சிவன் இயற்பகையைத் தீரன் என்றார்போலும். செயற்கரும் செய்கைசெய்த தீரனேஓலம் என்றுதான் சிவன் ஓலமிட்டு அழைத்தார் என்கிறார் சேக்கிழார். பேராண்மை, வீரம், தீரம் என்று படிப்படியான வளர்ச்சிப்படிகள் உண்டுபோலும் என்று இப்போது எண்ணத்தோன்றுகின்றது நமக்கு. அருணகிரிநாதசுவாமிகளோ, அவ்வாறு உண்டுபோலும் என்ன; உண்டேதான், அதிதீரன்தான் அடுத்த படி என்றுவேறு வலியுறுத்தியும் விடுகிறார்.

இரக்கமின்றிக் கொன்று குவிப்பவன் பேராண்மையானான் என்றால், பகைவனுக்கு உபகாரியாகுந்தன்மை வாய்ந்தவன் ஊராண்மையானான் - வீரன் ஆகின்றான். பிறன்மனை - நோக்காதவன் பேராண்மையானான் என்றால் தன் மனையையே பிறன்மனையாக் கருதி நோக்காத இயற்பகை தீரன் ஆகின்றான்.

அப்படியானால்...

முப்புரம் எரிசெய்த அச்சிவன் உறைதம்
அச்சது பொடி செய்த

விநாயகன் எப்படிப்பட்டவனாய் இருப்பான். அவன் அதிகீரணாகத்தானே இருக்கவேண்டும். முப்புரம் என்பது மும்மலகாரியம் என்பர் திருமூலர். மும்மலநீக்கம் புரியும் சிவனுக்கே விநாயகன் துணை வேண்டுமானால் விநாயகன் அதிகீரணே!சந்தேகம் என்ன?

சேக்கிழார், வள்ளுவர் இருவரும் தெய்வப்புலவர் வரிசையைச் சேர்ந்தவர்கள். தெய்வப்புலவர்கள் வரிசை வேறு, கவிச்சக்கரவர்த்திகள் கவிஞர்கள் வரிசை வேறு. சொற்களைப் பிரயோகிக்கும் தனித்துவ ஆற்றலால் வரிசை அறியவைக்கும் தெய்வப்புலவர் அருளாளர் என்போர் திறனை என்னென்பது?

கலசம் 1894 தை

புகழ்ச்சோழர் சேனைகள் எதிரிகளின்மேற் செல்லுகின்றன. எதிரிகள் தலைகள் உருளுகின்றன. ஒரு பாவமும் அறியாத ஒரு அடியாரின் தலையும் சேர்ந்து உருளுகின்றது. அதைக்கண்டதும் புகழ்ச்சோழர் அந்தத் தலையைத் தம் தலைமீதேந்தி அக்கினியெழுப்புவித்து அதிற் குதிக்கிறார்.

அக்கினி எழுப்புவிக்கக்கூட நேரமின்றிப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தேவர்கோன்தன்கோயில் நல்விருந்தாயினான்.

பழிக்கஞ்சிய புகழ்ச்சோழர், நாயனார் வரிசையில் எண்ணப்படுகின்றார் அப்படியானால், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்...?

இலக்கியகலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.

ஐந்தில் ஒன்று

பண்டிதமணி மு. கதிசேச்செட்டியார் எழுதிய கதிர்மணி விளக்கம் என்னும் பேருரையின் ஒரு பகுதி (திருவாசகம் - நீத்தல்விண்ணப்பம்) 1950ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது. அப்போது தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்,

திருவாசகத்தினைப்பற்றி அவர் செய்த சொற்பொழிவுகளையும், 'இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும் பொத்து' என்பது முதலிய பகுதிகளுக்கு அவர் கூறிய நயங்களையும் கேட்டவர்கள், 'இவர் உரை ஒன்று எழுதி வெளியிடாரா' என்று விரும்பிய விருப்பம் எல்லாம் இன்று நிறைவேறிவருகிறது. இது கண்டு எந்தத் தம்பிழன் மனந்தான் மகிழாது.'

என்றெல்லாம் பாராட்டினார்.

திருவாசகத்தில் வரும் திருச்சதகம், நீத்தல்விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை எனும் பகுதிகளின் உரையாசிரியராகச் செட்டியார் ஆற்றிய பணியைப் பதினெட்டு ஆண்டுகளின் பின் மதிப்பிடும் உரையாசிரியர்கள் (முதற்பதிப்பு: 1968 ஏப்ரல்) எனும் நூலும் இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும்பு என்ற உவமையினை அவர் விளக்கியிருக்கும் அருமையையே பாராட்டுகிறது.²

பெருஞ்சொல்விளக்கனார், முதுபெரும்புலவர் அ. மு. சரவணமுதலியார், தம் மனக்குறையொன்றை, பாவம்! மெல்ல வெளியிருகிறார்.

முதலியாரின் முறைமீடு இது:

இது (மேற்படி உவமைக்கான விளக்கம்) 1937ஆம் ஆண்டு பெரியபுராண நிறை விழாவில் என்னாற் பேசப்பெற்று, 1943ஆம் ஆண்டு 'இந்திரா' (செட்டிநாட்டிலிருந்து வெளிவந்த திங்கள் இதழ்) என்னும் பத்திரிகையில் எழுதப்பெற்றதுமாகும். இதனைத் தம் கருத்தாகப் பின்னர்ச் சிலர் எழுதிக்கொண்டார்கள்.³

தம் கருத்தாகப் பின்னர் எழுதிக்கொண்டவர் யார்? எப்போது தம்மிடம் அக்கருத்தை அவர் பெற்றார் என்பவற்றையெல்லாம் சூசகமாகக் குறிப்பிடவும் அவர் தவறவில்லை.

திரிசிரபுரச் சைவசித்தாந்த சபையில் நாட்டாரையா (நாவலர், பண்டித ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்) அவர்கள் விருப்பப்படி 1936 முதல் என்னால்

கேதெ (Goethe) பற்றிக் கூறநேர்ந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்,

*Talent alone cannot make a writer.
There must be a man behind the book*¹⁰

என்று எமெசன் (Emerson) சொன்னதுண்டு

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் நூல்கள் திறமையொன்றால் மட்டும் உருவாக்கப்பட்டவையல்ல. அவற்றிலே பண்டிதமணி என்ற மனிதர் - சமயி - வாழ்கிறார்; அவர் அமரர்.

குறிப்புகள்:

1. மு.கதிரேசச்செட்டியார், திருவாசகம் - நீத்தல்விண்ணப்பம் (கதிர்மணி விளக்கம்) உரை (காரைக்குடி, 1950) அணிந்துரை, பக்.13
2. மு. வை. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள் [திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு] (சிதம்பரம், 1977), பக். 587-588.
3. அ. மு. சரவணமுதலியார், கட்டுரைப்பொழில் (சென்னை, 1955), பக்.157
4. மேற்படி முன்னுரை, பக்.2-3.
5. சோம. லெ. இலக்குமணச் செட்டியார், பண்டிதமணி (சென்னை, 1955) பக்.173
6. சி. கணபதிப்பிள்ளை, சிந்தனைக்களஞ்சியம் (சுன்னாகம், 1978), பக். xvii
7. சி. கணபதிப்பிள்ளை, 'இருவேறு உலகம்.... வாழ்த்து', ஈழநாடு, 1980.11.08
8. சி. கணபதிப்பிள்ளை, இலக்கியவழி [திருக்கப் பதிப்பு] (சுன்னாகம், 1964) பக். 105
9. பொ. கைலாசபதி, 'பண்டிதர் அவர்கள்', பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மணிவிழா மலர் (யாழ்ப்பாணம், 1959), பக். 1.
10. George Sampson (Ed.) The Works of Ralph Waldo Emerson Vol 1 (London, 1906) p 508

பண்டிதமணி சி கணபதிப்பிள்ளை நினைவு மலர் 1989

“வாழி செந்தமிழ் இலக்கிய லக்கண வரம்பு”

	1	2	3
01	க்	+ அ =	க
02	ங்	+ அ =	ங
03	ச்	+ அ =	ச
04	ஞ்	+ அ =	ஞ
05	ட்	+ அ =	ட
06	ண்	+ அ =	ண்
07	த்	+ அ =	த
08	ந்	+ அ =	ந
09	ப்	+ அ =	ப
10	ம்	+ அ =	ம
11	ய்	+ அ =	ய
12		+ அ =	ர
13	ல்	+ அ =	ல
14	வ்	+ அ =	வ
15	ழ்	+ அ =	ழ
16	ள்	+ அ =	ள
17	ற்	+ அ =	ற்
18	ண்	+ அ =	ண்

மூன்று நிரல்கள்; பதினெட்டு வரிசைகள். உள்ளே சில வரிவடிவக் குறியீடுகள். மூன்றாவது நிரலின் பதினெட்டு வரிசைகளிலும் குறியீடுகள் நிரம்பியுள்ளன. இரண்டாவது நிரலின் பதினெட்டு வரிசைகளிலும் வரும் குறியீடுகள் ஒரே மாதிரியானவை.

முதலாவது நிரலின் பன்னிரண்டாவது வரிசைக்குரிய குறியீடு மட்டும் தரப்படவில்லை. இங்கே தரப்பட்டுள்ள குறியீடுகளின் அமைப்பையும் ஒழுங்கையும் வைத்துக் கொண்டு காணாமற் போய்விட்ட அந்தக் குறியீட்டைக் கண்டுபிடிக்க முடிகிறதா? முயன்று பாருங்கள்.

கண்டுபிடித்துவிட்டேன் என்று கூறமுனைபவர் தாம் அப்படிச் கூறுவதற்கான காரணங்களை முன்வைக்கவேண்டும்.

இந்தப் புதிரை விடுவிப்பதற்குத் தமிழோ தமிழிலக்கணமோ அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமேயில்லை. மொழி இன மத பேதங்களைக் கடந்த போட்டி இது. வெறுங் குறியீடுகளாக மட்டுமே அட்டவணையில் உள்ளவற்றைக் கருத வேண்டும். நுழைவுக்கட்டணம் இல்லை.

பரிசு: தமிழ் இலக்கண நுட்பம் ஒன்றை மிக எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள வாய்த்ததால் ஏற்படும் நியாயமான மகிழ்ச்சி.

ஆறுதற்பரிசு: விடையைக் காணமுடியாது திண்டாடுவோர்க்கான விளக்கம்.

(பார்க்க: மறுபக்கம்.)

புதிருக்கான விளக்கம்.

இரண்டாவது நிரல், + அ = என்ற குறியீடுகளையே பதினெட்டு வரிசைகளிலும் கொண்டிருக்கின்றது. எனவே அது பொதுவானது என வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் முதலாம் நிரலின் ஒரு வரிசையில் வரும் குறியீடு மூன்றாம் நிரலின் அதே வரிசையிலே புள்ளி ஒன்றை மட்டுமே இழந்த நிலையிற் காணப்படுகின்றது. வேறு எந்த வேறுபாட்டினையும் அந்தக் குறியீடு அடையவில்லை.

மூன்றாம் நிரலின் பன்னிரண்டாம் வரிசையில் வரும் ர என்ற குறியீடு, முதலாம் நிரலின் பன்னிரண்டாவது வரிசையில் இடம்பிடிக்கவேண்டுமானால் புள்ளி ஒன்றை மட்டுமே பெறவேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது. பன்னிரண்டாம் மெய்க்கான குறியீடு ரீதான் என்பது உறுதியாகின்றது.

ரீ/ர்

பதினெட்டு மெய் எழுத்துக்களிலேயே பதினேழு அ என்ற உயிரோடு சேர்ந்து உயிர்மெய் எழுத்துக்கள் ஆவதற்காகத் தமது புள்ளிகளை மட்டும்தான் இழக்கின்றன. வேறு உருவமாற்றம் எதனையும் எய்தவில்லை என்பதைக் கண்ட பின்பும் பன்னிரண்டாவது மெய்மட்டும் ரீ என்ற வடிவினது என்றும் அ என்ற உயிரோடு சேர்ந்ததும் புள்ளி இழப்பதோடு அமையாது (ர இப்படி இருக்க வேண்டியது ரீ இப்படி) வடிவமாற்றமும் பெறுகின்றது என்றும் கூறுவோர் இருப்பார்களேயானால் அவர்களை அப்படி நீங்கள் கூறக்கூற ஆதாரங்களைத் தயை கூர்ந்து கூறுங்கள் என்று நாம் கேட்போம். பதில் தர இயலாமையால் ரீ தான் பன்னிரண்டாவது மெய்யின் வரிவடிவம் என்பதற்கான ஆதாரங்களை நீங்கள் தாருங்கள் பார்க்கலாம் என எதிர்க்கேள்வி கேட்பார்களேயானால் அவர்களுக்கெனத் தரப்படும் ஆதாரபூர்வமான விளக்கம் இது.

இலக்கண நூல்களிலே எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம் பற்றிப் பவணந்தி நன்னூலிலே கூறியுள்ளார்

புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுரு வாகியும்
ஏனை உயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடிவொழித் திருவயிற்
பெயரொடு மொற்றுமுன் னாய்வரு முயிர்மெய்

இங்கே நமக்கு வேண்டிய பகுதி,

புள்ளிவிட்டு அவ்வொடு முன்னுரு ஆகியும் என்பது மட்டுமே.

மெய் எழுத்துக்கள் அ என்ற உயிரோடு சேரும்போது
 புள்ளியை மட்டுமே விட்டதான அதே பழைய
 வடிவமாகியும் என்பதே மேலே குறித்த சூத்திரப் பகுதியின் பொருள்.

இது பற்றித் தொல்காப்பியர் என்ன சொல்கிறார்; அறிந்துகொள்ள வேண்டாமா?

புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும்
 உருவரு வாகி அகரமோ ருயிர்த்தலும்
 ஏனை உயிரோ ருருவுதிரிந் துயிர்த்தலும்
 ஆயீ ரியல உயிர்த்த லாறே

இங்கே நமக்கு வேண்டிய பகுதி.

புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும் உருவருவாகி அகரமொடு உயிர்த்தலும்...
 என்பதே.

மெய் எழுத்துக்கள் புள்ளியை நீங்கிய வடிவே தமக்கு வடிவமாகி நின்ற பின்
 அகரத்தோடு ஒலித்தலும் என்பதே மேற்படி நூற்பாப் பகுதியின் பொருள்.
 இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளதையே பவணந்தி புள்ளிவிட் டவ்வொடு
 முன்னுருவாகியும் என வழிமொழிந்துள்ளார் என்பது வெளிப்படை. இருவர்
 கருத்தும் இது விஷயத்தில் ஒன்றே.

தொல்காப்பியரும் பவணந்தியும் மெய் எழுத்து அகர உயிரொடு சேரும்போது
 புள்ளியை இழந்துவிடும். அதன் எஞ்சிய வடிவம் எந்த மாற்றமுமின்றி
 முன்னிருந்தது போலவே இருக்கும் என்றிலக்கணம் வகுத்திருப்பதைப்
 பார்த்தோம்.

அப்படியானால்,

அகர உயிரோடு மெய் இணைந்திருப்பதைக் குறிப்பிடும் குறியீடு ஒன்றுக்குப்
 புள்ளியை இடுவதன் மூலம் இணைந்த மெய்க்கான குறியீட்டைக் கண்டறிந்து
 விடலாம்.

ர அகர உயிரோடு பன்னிரண்டாவது மெய் இணைந்திருப்பதை உணர்த்தும்
 குறியீடு. இக்குறியீட்டுக்குப் புள்ளியிட்டதும் அது பன்னிரண்டாவது
 மெய்க்கான குறியீடாகிவிடும். ர் தான் பன்னிரண்டாம் மெய்க்கான குறியீடு
 என்பது இலக்கண நூல்களின் தீர்ப்பு. இனிச் சட்டத்தரணி எவருக்கும்
 மேன்முறையீடு செய்வதற்கான வாய்ப்பு இல்லையே இல்லை! இலக்கணச்
 சட்டம் இடம் தராது.

தியாகராஜ ஸ்வாமிகளின் கிருதிகளில் ராகபாவம் தனிச் சோபையோடு மிளிரும். சங்கதிகளை ராகபாவத்துக்காகவும் சாகித்திய பாவத்துக்காகவும் அமைத்து வழிகாட்டியவர் ஸ்வாமிகளே. தீக்ஷிதருடைய 'ஸூப்ரம்மணயாய நமஸ்தே' (காம்போஜி) யில் அருமையான சங்கதிகள் வருகின்றன. ஆனால் அவற்றை அமைத்தவர் தீக்ஷிதரல்லர்; மஹாவைத்தியநாதசிவன் என்கிறார் சாம்பழூர்த்தி. ஸ்வாமிகளைப் பொறுத்தவரையில் இப்படி எதுவும் காதில் விழுவதாக இல்லை.

நாஜீவா தாரா (பிலஹரி), தாரினி தெலிக கொண்டி (சுத்தசாவேரி) என்ற இரண்டு கிருதிகளும் ராகபாவ சங்கதிகளுக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகத் திகழ்பவை. மாருபல்க (ஸ்ரீரஞ்சனி) காலஹரணமேலரா (சுத்தசாவேரி) இரண்டும் ஸாகித்தியபாவங்களுக்கு உதாரணமானவை. "என்ன தாமதம்!, என்னைப் புரக்க ஏன் தாமதம்?" என்ற ஏக்கம் கலந்த கெஞ்சல் பாவத்தைச் சங்கதிகள் மூலம் ஸ்வாமிகள் தொனிக்கும்படி செய்திருக்கும் அற்புதத்தைக் 'காலஹரண மேலரா' கிருதியிற் கேட்டு ரஸிக்கும் பாக்கியம் படைத்தோரே பிறந்த பயனை அடைந்தவர்கள்.

கல்கியின் ஹாஸ்யம் ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது.

ஒரு வித்துவான் கல்கியிடம் "தியாகராஜ ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனைகளைத்தானே நாங்கள் ரொம்ப அதிகமாகச் சின்னாபின்னப்படுத்துகிறோம். அதற்குப் பரிகாரமாக ஒரு வருஷம் ஒருதடவை திருவையாற்றில் ஸ்வாமிகளின் சமாதிக்கு உற்சவம் நடத்துகிறோம்" என்றாராம்.

தியாகராஜ கீர்த்தனைகளைப் பாடம்பண்ணுவோர் அருகிவிட்ட இந்தக் காலத்திலே கல்கி இருந்திருந்தால் பரிகாரம் தேடவேண்டிய அவசியங்கூட இன்று இல்லையே என்று எழுதியிருப்பார்போலும். ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனைகளிற் சில உருமாறிவிட்டன. உதாரணம்: ஞானமு ஸகராதா ஷட்விதமார்க்கினி ராகத்திலேதான் ஸ்வாமி பாடித்தந்திருக்கிறார். இப்போது பூர்விகல்யாணி ராகத்தில் அனைவரும் பாடுகிறார்கள். பழைய வழியில் இந்தக் கீர்த்தனைத்தைப் பாடம் செய்து பாட வித்துவான்கள் முன்வரவேண்டும். 'மரிமரி நின்னே' கீர்த்தனம் சினிமாவில் ஸாரமதி ராகத்திற் பாடப்படுகிறது. இப்படியான மாற்றங்கள் விரும்பத்தக்கவையல்ல.

ஸ்வாமிகளின் கிருதிகள் காலத்தால் அழியாதவை. இசைப் பொக்கிஷங்களான அவற்றை இன்றைய சந்ததியினர் பயின்று அடுத்த சந்ததியினருக்கு வழங்க முன்வருவது ஒன்றே ஸ்வாமிகளுக்கு நாமாற்றும் ஒப்பற்ற கைம்மாறாய் அமையும். தியாகப்பிரம்ம உற்சவங்கள் இத்தகைய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் என்று நம்புவோம்.

செந்தமிழ்மணி சில குறிப்புகள்

இசைமேதை 'ரைகர்' வரதாசாரியாரிடம் இசை பயின்றோர் பலர். ஒவ்வொருவரும் பயிற்சி முடிந்து வெளியேறும்போது 'சான்றிதழ் வேண்டும்' என்று கேட்பார்கள். 'ரைகர்' எழுதிக் கொடுத்துவிடுவார். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிஷ்யர் எம் டி ராமநாதனுக்குத் தாமும் ஒரு சான்றிதழ் வாங்கி வைத்துக்கொண்டால் நல்லது என்று பட்டது. 'ரைகரிடம் வந்து தயங்கி நின்றார். 'என்னடா?' என்றார் 'ரைகர்'. 'சர்டிபிகேட் வேணும்' - தலையைச் சொறிந்தார் ராமநாதன். 'உனக்கேண்டா அதெல்லாம்? நீதான் வாயைத் தொறந்தா 'ரைகர்' சிஷ்யன்னு தெரிஞ்சுடுமே. அப்பறம் எதுக்கு சர்டிபிக்கேட்?' - சான்றிதழ் வழங்க மறுத்துவிட்டார் 'ரைகர்'.

பரீசைஷ எடாத பண்டிதர். குருகவி ம. வே. மஹாலிங்கசிவம் அவர்களிடம் பயிற்சிக்கலாசாலையிற் பயின்றோர் பலர். ஆனால் பொ.கி. வாயைத் திறந்தாற் போதும். அவர் மஹாலிங்கசிவம் பண்டிதரின் மாணவர் என்ற உண்மை தெரிந்துவிடும். அதனாலேதான் பண்டிதமணி அவர்கள், மஹாலிங்கசிவம் அவர்களின் பலதுறைப்பட்ட இரசனைகளிலும் முழுக்கித் திளைத்து ஏப்பம் இட்டவர் பிள்ளை (வீரகேசரி -1977-01-23) எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

1927ஆம் ஆண்டு கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையிற் பிரவேசிக்கிறார் பண்டிதமணி; பயிற்சி முடித்து வெளியேறுகிறார் செந்தமிழ்மணி. "இருவரும் மாறிப்புக் கிதயம் எய்தி"ய சந்தர்ப்பத்தைத் தமக்கே உரிய பாணியில் இந்துசாதனம் இதழொன்றில் பண்டிதமணி விவரித்திருக்கிறார்:

...அன்று மாலையில் அதிபர் அவர்கள் வசிக்கும் மண்டப முன்றிலில், பூந்தோட்ட மத்தியில் புதியவர்க்கு ஒரு தோட்ட விருந்து வழங்கப்பட்டது. விருந்தின்போது அங்கே பயிற்சி முடித்துக்கொண்ட ஒருவர் வரவேற்புரை வழங்க எழுந்தார். சங்கச் செய்யுள் ஒன்றில் சிலவரிகள் சொல்லப்பட்டன. அப்பால் வியாக்கியானம்... முன்னமே பண்டித பரீசைஷயிற் சித்தியெய்தியவன் நான். சற்றே தலை வீக்கத்துடன் அங்கு கொலுவிருந்த எனக்கு நெஞ்சு படக்குப் படக்கு என்று அடிக்கத்தொடங்கிவிட்டது. வரவேற்புரைக்குப் பதிலுரை செய்யப் பண்டிதரான என்னை எழுப்பிவிட்டால் என்ன செய்வதென்பதுதான் அந்த நெஞ்சிடி. என்னை எழுப்பியிருந்தால் முழங்கால்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி வாதநோய் வந்திருக்கும்...

கரும்புச் சாற்றைத் தேனோடு கலந்து கல்லாக்காரமுஞ் சேர்த்து வரவேற்புரை வழங்கி, கலாசாலையிற் பிரவேசஞ் செய்தவர்களைக் கொள்ளைகொண்ட இனிய பண்டிதர்... கற்கண்டு மனிதராய் பொன். கிருஷ்ணபிள்ளையல்லாமல் வேறு யாராக இருக்கமுடியும்!

க. உமாமகேசவரன்

அடுத்த நாளே நட்புக் கால்கோளானது.

நட்புக் கால்கோளாயினமைக்கு செந்தமிழ் மணியின் சொற்பொழிவுத் திறனைக் காரணமாக்குவர் பண்டிதமணியேனின் செந்தமிழ்மணியின் சொல்வன்மை எத்தகையதாய் இருந்திருக்கும்!

'கலைமகள்' ஆசிரியர் கி.வா.ஜகந்நாதனின் ஆராமைக்குப் பாத்திரமானவர் செந்தமிழ்மணி. கி.வா.ஜ. தமது சித்திவேழம் என்ற நூலிற் புலவர் கிருஷ்ணப்பிள்ளை எனப் பெயர் குறிப்பிட்டு இவரை உளமாரப் பாராட்டியுள்ளார். செந்தமிழ்மணியிடம் கி.வா.ஜ. தமது கட்டுரைகள், கதைகள், கவிதைகள் பற்றி அவ்வப்போது உசாவுவதுண்டு. ஒருதடவை "எனது கட்டுரைகளில் தங்களை மிகமிகக் கவர்ந்த கட்டுரை எது?" என்று கி.வா.ஜ கேட்டது கேட்கமுன் 'ஆடும்பெருமான்' என்றார் செந்தமிழ்மணி. "அந்தக் கட்டுரை எனது மூன்று வருடகால உழைப்பு. ஆடும் பெருமானையே எனது சிறந்த கட்டுரையாக நானும் கருதுகிறேன்" என்றுகூறி அகமிகமகிழ்ந்தார் ஜகந்நாதன். தலைவியைத் தலைவன் கேட்கிறான்:

ரசிகனைப் போலநான்
நெருங்கி வருகிறேன்
நீயேன் ஒரு
விமர்சகன் போல
விலகி நிற்கிறாய்

ரசிகன் விமரிசகனாக முடியாது; விமரிசகன் ரசிகனாக இருக்கவியலாது என்றதொரு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுந்த புதுக்கவிதைக் கண்சிப்பிட்டு இது. இதற்கு விதிவிலக்காக - ரசிக விமரிசகராக - விளங்கியவர் செந்தமிழ்மணி பொன் கிருஷ்ணப்பிள்ளை.

பிள்ளை, 'ஆனந்தமடம்' நாவலுக்கு விமரிசனம் எழுதினார். 'ஆனந்தவிகடன்' ஆசிரியராய் அப்போது இருந்தவர் கல்கி. விமரிசகர் நூலின் கடைசிச் சில பக்கங்களைப் படிக்கவில்லை என்பதை எப்படியோ கல்கி ஊகித்துவிட்டார். பொ.கிக்கு இதுபற்றி எழுதினார். பொ.கியும் தமக்குக்கிடைத்த நாவல் பிரதியில் இறுதிப்பக்கங்கள் சில இல்லை என்பதைத் தெரிவித்தார். பிள்ளையின் நாவல் பிரதியை அனுப்பும்படி கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்ட கல்கி, கடைசிச் சில பக்கங்களில் நாவலாசிரியர் எழுதியிருப்பதைச் சரியாகவே ஊகித்து விமரிசனம் எழுதிய பொ.கியின் ஆற்றலை வியந்தார்; பரிசு வழங்கிப் பாராட்டினார்.

செந்தமிழ்மணியின் விமரிசன ஆற்றலைக் கோடிட்டுக்காட்டும் இச் சம்பவம் ஒரு நூலை மேலோட்டமாகப் பார்த்தாலும் சரியாகவே விமரிசனம் செய்துவிடக்கூடிய அவரது அநாயாசமான ஆற்றலையும் புலப்படுத்துகிறது.

ஈழகேசரியின் புத்தக விமரிசனப்பகுதிக்கு ஒரு காலத்திற் பொறுப்பாயிருந்தவர் பொ.கி. அக்காலத்தில் அவர் செய்த விமரிசனங்களை எஸ் வையாபுரிப்பிள்ளை, கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை, ரஸிகமணி டி.கே. சிதம்பரநாதமுதலியார் முதலியோர் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

விமரிசனத்துறையில் தமக்கு ஆதர்ஸமாக விளங்கியவர் செந்தமிழ் மணிதான் என்று கனக. செந்திநாதன் ஒருமுறை குறிப்பிட்டதுண்டு. திறவாத படலை, கடுக்கனும் மோதிரமும் முதலிய நூல்கள் பொ.கியின் இலக்கியச்சோலைக் கட்டுரைகளின் பாணியிலமைந்த கட்டுரைகளைக் கொண்டவை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பொ.கிக்கு நிரம்பிய புலமை உண்டு. சுவை தேர்ந்துணர்வதில் - உணர்த்துவதில் அவர் நிகரற்றவர். ஒப்பியல் நோக்கும் அவர்பால் நிரம்பியிருந்தது.

மணிதேயம் மிக்கவரான பொ.கி மனித மேம்பாட்டினை எடுத்துக் காட்டுவனவாக - மாணி உயர்வுக்கு வித்திடுவனவாக - அமைவனவே சிறந்த இலக்கியங்கள் என்ற கோட்பாட்டினர். அக்கோட்பாட்டிற்கமைவான இலக்கியங்களை அறிமுகஞ் செய்துவைக்கும் நோக்கில் ஈழகேசரியில் அவ்வப்போது இவர் எழுதிய கட்டுரைகளிற் பதினெட்டே இலக்கியச்சோலை என்ற பெயரிற் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டுரைகள் அனைத்தும் வாசகனை முன்னிறுத்தி உரையாடும் பான்மையில் அமைந்தவை.

"A good critic is one who narrates the adventures of his mind among masterpieces"

எனச் சிறந்த விமரிசகனுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறான் அனதோல் பிரான்ஸ் (Anatole France)

கிருஷ்ணபிள்ளைக்கு அது முற்றிலும் பொருந்தும் என்கிறது இலக்கியச்சோலை.

இலக்கியச்சோலை (இரண்டாம் பதிப்பு) - 1988.

அர்ச்சனைகள் சிவவேதியர்க்கே உரியன.

தமிழில் அர்ச்சனை செய்தல் வேண்டும் என்பது எத்துணை உயர்ந்த இலட்சியம். இதுவரை நடைமுறையில் இருந்துவரும் பூஜை முறையையே புரட்டித் தலைகீழாக்கும் புரட்சி முயற்சி அது. பிராமணரைக் கோயில்களிலிருந்து கழுத்தைப்பிடித்து வெளியே தள்ளும் புனித கைங்கரியம்.

இந்தப் பனித்திரமான முயற்சியில் ஈடுபடுவோரே உண்மைச் சைவர்கள். ஏனையோர் போலிகள். தமிழியமானம் இல்லாத சண்டாளர். நானையிலிருந்தே நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரவேண்டிய இந்த நன்முயற்சியை எதிர்ப்போர் தமிழ்த் துரோகிகள்.

உடனடியாகத் தமிழில் அர்ச்சனை செய்வித்து மகிழ நினைத்தாற் குறுக்கே நிற்கிறார்கள் கொடியவர்கள். யார் யார் குறுக்கே நிற்கும் கொடியவர்கள் என்று தெரிகிறதா? திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சேக்கிழார் சுவாமிகள், ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுகநாவலர் என்று ஒரு பெரிய வரிசையே நிற்கிறது. இவர்களைப் பேட்டி கண்டுவிட்டால் என்ன?

அடடே! அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே பேசிக்கொள்ளுகிறார்களே; அதைக் கேட்டுவிடலாமே!

இதோ நாரதர் வருகிறார். என்னவோ கலகம் பண்ணத்தான் வருகிறார். நாரதர் கலகம் நன்மையிலேதான் முடியும்; பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

(நாரதர் சம்போ மஹாதேவா என்று தேவகாந்தாரி ராகத்திற் பாடியபடி வருகிறார்)

சம்பந்தர்: வாருங்கள் நாரதரே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக.
(அனைவரும் மகிழ்வோடு வணங்குகிறார்கள்)

நாரதர்: என்ன திவ்வியமான காட்சி. நாயன்மார்கள், தெய்வப்புவர் சேக்கிழார் பெருமான், ஐந்தாம் குரவர் எனச் சைவராற் போற்றப்படும் நாவலர் பெருமான்... பிறந்த பயன் அடைந்தேன்.

அப்பர்: சுவாமி! தாங்கள் திரிலோக சஞ்சாரி. மூன்று உலகத்தையும் வலம் வருபவர். ஏதாவது செய்தி உண்டா?

நாரதர்: செய்திக்கென்ன பஞ்சம்? உங்கள்பாடு இனி ஆபத்துத்தான்.

அனைவரும்: சுவாமி என்னவோ அணுக்குண்டோ ஹைட்ரஜன் குண்டோ என்று சொல்கிறார்களே. அவற்றையே ஒன்றாக எங்கள் தலையிலே போட்டுவிட்டீர்களே. அப்படி என்ன ஆபத்தோ?

நாரதர்: இலண்டனில் அண்மையில் முதன்முதலாகச் சைவமகாநாடு கூட்டிச் சிறப்பாக நடத்திவிட்டார்கள். அபாரம் ஐயா விழா. ஆனால் திருஷ்டி பரிகாரமாக ஒன்று நடக்காமல் விடவும் இல்லை.

சேக்கிழார்: (ஆவல் தொனிக்கும் குரலில்) சுவாமி! புதிர் போடாதீர்கள், சொல்லிவிடுங்கள்.

நாரதர்: ஒன்றும் புதிய விஷயமில்லை. தமிழ்நாட்டில் வீசத்தொடங்கி இன்னும் பலமடையாத காற்று மெல்ல இலண்டனில் வீசியது. பலமாக வீச முயன்று பலவீனமடைந்துவிட்டது. ஆனால் மீண்டும் ஏதோ ஒருதிசையில் வீசாதென்பதற்கு என்ன நிச்சயம்?

நாவலர்: நானும் அந்தக் காலத்திற் பிரசங்கம் பண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால் விஷயத்தைத் தொடங்குமுன் பிரமாதமாக ஆவலைத் தூண்டுவதில் உங்களை விஞ்ச ஆளே இல்லை. விஷயத்துக்கு வாருங்கள்.

நாரதர்: தமிழில் அர்ச்சனையென்று ஒரு புதிய குரல் கிளம்பியிருக்கிறது.

எல்லாரும்: தமிழில் அர்ச்சனையா? இதென்ன புதுக் குழப்பம்.

நாரதர்: எதையாவது புதிதாகச் சொல்லிப் பரபரப்பு ஏற்படுத்த ஒரு கூட்டம் முயல்வதும் புதிதாக ஒன்றைச் சொன்னதும் மந்தைகளாய் எந்தச் சிந்தனையுமின்றிக் குதித்துக் கூத்தாடுவதுநானே மனித இயல்பு. இப்போதும் அதுதான் தலைவிரித்து ஆடுகிறது.

சம்பந்தர்: இவர்கள் மூலநூல்களைப் படிப்பதேயில்லை. திருமுறைகளை அர்ச்சனைக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்றால் முதலிலே திருமுறைகளிலே நிரம்பிய புலமை வேண்டும். அவை என்ன சொல்கின்றன என்ற பூரண ஞானம் வேண்டுமே. அது இருக்கிறதா இவர்களுக்கு?

அப்பர்: அந்த ஞானம் மட்டும் இருந்திருந்தால் இப்படிக் கூக்குரல் இடமாட்டார்களே.

நாரதர்: இப்போது புதிர் போடுவது உங்கள் முறையாகிவிட்டதா? தெளிவாகப்

க. உடமாமகேசுவரன்

பெரியபுராணத்திலே வரும் முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார் புராணத்திலே ஆதிசைவர்தான் முப்போதும் திருமேனி தீண்டி அர்ச்சிக்க வேண்டுமென்பதை விதிமுறை வழுவாமே முப்போதும் அர்ச்சிப்பார் முதற்சைவராம் முனிவர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சிவார்ச்சனை சிவாசாரியர்களுக்கே ஏகபோகமானது என்பதை

“...செல்காலம் நிகழ்காலம்

வருங்காலம் ஆனவற்றின் வழிவழியே திருத்தொண்டின் விரும்பிய அர்ச்சனைகள் சிவவேதியர்க்கே உரியன...” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். வேதத்தின் உட்பொருளான சிவனை மூன்றுகாலப் பூஜையிலுந் திருமேனி தீண்டும் மறையோரின் - வேதியரின் பெருமையையும் பேற்றையும் எண்ணி

அவர் திருவடித்தாமரைகளை வணங்கிக் கசிந்துருகி,

ஆரணத்தின் உட்பொருள்கள் அனைத்தும் ஆகும்

அண்ணலைஎண் ணியகாலம் மூன்றும் அன்பின்

காரணத்தால் அர்ச்சிக்கும் மறையோர்

என்று பரவிவிட்டேன்.

நாவலர்: என்பேராலும் தவறான செய்திகள் பரப்பப்படுகின்றன. நான் ஒருபோதும் தமிழில் அர்ச்சனை செய்யவேண்டுமென்று எழுதியதோ பேசியதோ இல்லை. கோயில்கள்தோறும் ஓதுவார்பூர்த்திகளை நியோகித்துத் திருமுறை ஓதும்படி செய்யவேண்டுமென்றே முயன்றேன். சிவாசாரியர்களும் வடமொழியை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்து பூஜைமுறைகளை நன்கு அறிந்து பூஜை செய்யவேண்டும் என்றே வலியுறுத்தி வந்துள்ளேன். நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலுக்கும் இந்தக் கருத்திலேதான் ஓதுவார்களைத் தருவித்தேன். தமிழில் அர்ச்சனை செய்ய அல்ல. அது எனக்கு உடன்பாடில்லாத கருத்து. உடன்பாடுடையதானால், ஆகம சம்மதமானதொன்றானால் எப்போதோ கூறியிருக்க மாட்டேனா? என் எழுத்துக்களைப் படித்தால் நான் தமிழில் அர்ச்சனை செய்யவேண்டுமென்று ஒருபோதும் சொன்னதில்லை. அது எனக்கு உடன்பாடான கருத்தல்ல என்பது புரிந்துவிடும்.

அப்பர்: நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம். நடுநிலை தவறோம். தமிழர்ச்சனை தேவையிலாத சலசலப்பு. அரசியல் இலாபத்துக்காகத் தென்தமிழ்நாட்டில் உருவாகியதொன்று. இதை நடைமுறைப்படுத்த முயல்வோர் திருமுறைக்குப் பெருமைசேர்ப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு தாம் விரும்பியபடி மாற்றங்களைக் கொண்டுவர முனைந்து முயலக்கூடாது. அப்படிச் செய்வதானால் சிவனையும் அவர் தூமறைபாடும் வாயாரென்பதால் வெளியே தள்ளிக் கதவை அடைக்கவேண்டும். திருமுறைகள் வடமொழிவேண்டும்; வேதியரே பூஜை செய்யதல்வேண்டும் என்பதால் அவற்றையுந் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தவேண்டும். இவர்கள் முதலில் அதைச்செய்யட்டும்.

அர்ச்சனைகள் சிவவேதியர்க்கே உரியன.

நாரதர்: ஆரியம் வேண்டாம், சிவாசாரியர் வேண்டாம் என்று ஆரம்பித்தாற் சிவனே வேண்டாம். திருமுறைகள் வேண்டாம் என்று முடியும் என்கிறீர்கள். இனிவருங்காலத்துக்கு இவையெல்லாம் ஏன்? அப்படியே ஆக்கிவிடுவதுதான் சரி என்கிறீர்களா?

ஏனையோர்: வேறெந்த முடிவுக்குத்தான் வரமுடியும்?

நாரதர்: சேக்கிழார் சுவாமிகளிடம் ஒரு கேள்வி. சுந்தரமூர்த்திநாயனாரைப் பார்த்துச் சிவன், “அர்ச்சனை பாட்டேயாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுகென்றார்” என்று பெரியபுராணத்திலே பாடியிருக்கிறீர்களே. என்ன சொல்கிறீர்கள்?

சேக்கிழார்: சிவபெருமான் அப்படி அருளிச்செய்தது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய அருட்பாடல்களின் உயர்வைப் புலப்படுத்தவே. அந்தப் பாடல்களை அர்ச்சனைக்குப் பயன்படுத்தவேண்டும்; தமிழில் அர்ச்சனை பண்ணவேண்டும் என்பதெல்லாம் அவர் திருவுள்ளமானால் அதை வெளிப்படையாகவே அவர் திருவாய்மலர்ந்திருப்பார்.

யானும்,

அர்ச்சனை பாட்டே யாகும் ஆதலால் தேவா ரத்தால்

அர்ச்சனை பண்ணு கென்றார் ஆரணம் பாடும் வாயார்

என்றோ,

அர்ச்சனை பாட்டே யாகும் ஆதலால் தமிழால் மண்மேல்

அர்ச்சனை பண்ணு கென்றார் ஆரணம் பாடும் வாயார்

என்றோ பாடியிருப்பேனே. அன்றிச் “சொற்றமிழ் பாடுகென்றார்” என்று பாடியிருக்கமாட்டேனே. எனவே எப்போதென்றாலும் அவை அர்ச்சனைக்காக உபயோகிக்கப்பட்டதில்லை. அடியார்களாற் பத்தியூர்வமாகப் பண்ணிசையாக மட்டுமே ஓதப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. முப்போதுந் திருமேனி தீண்டுவார் என்ற புராணப் பகுதியிலேயுள்ள பாடல் மூன்றினாலுமே அர்ச்சனை பற்றிய தெளிவுண்டாகும். முன்பே அதற்கான விளக்கமுந் தந்துவிட்டேன்.

நாரதர்: ஐயன்மீர் வருகிறேன். (வேண்டாம் வேண்டாம் வேதனைத்தொல்லை என்று ஆபோகி ராகத்திற் பாடியபடி வெளியேறுகிறார்)

திடுக்குற்றுக் கண்விழித்தேன். கடடிலிலிருந்து கீழே வீழ்ந்து நல்லவேளை கால் ஓடியவில்லை. தமிழில் அர்ச்சனை செய்வதற்காகச் சிவனை என்ன திருமுறைகளையும் வீசிவிடவேண்டியதுதான்; வேறுவழி?

தமிழ் வாழ்க! சைவம் வாழ்க!

கலசம் 1998 ஆடி.

க. உமாமகேசுவரன்

கற்பு நிலையில் 'மறுவில் கற்பு' என்ற நிலையை அவர்கள் விளக்கியிருக்கும் அருமையைப் படித்து அருபவிக்கக் கொடுத்துவைத்தவர்கள் பாக்கியசாலிகள். 'ஓடி மீள்கென ஆடல் பார்த்திருக்கும்', 'தீண்டாத கற்புடைய செழுந்திரு' முதலாம் எண்ணிறந்த தொடர்களுக்கு அவர்கள் தந்திருக்கும் விளக்கங்கள் ஒப்புயர்வற்றவை.

பண்டிதமணியவர்கள் தமது நீண்டகால ஆராய்ச்சியின் பயனாக அரிய பல கருத்துக்களை நம்முன் வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஜெமினி வியாசரோடு மாறுபட்டே பூர்வமீமாம்சை செய்தார் என்பார் உள். சித்தியார் 'அருந்தவனாம் ஜெமினி என்கிறது. 'வேதபாதஸ்தவம்' செய்து சிதம்பர சபாநாயகரைத் துதித்தவர் அவர் என்கிறார் நாவலர். இந்த ஜெமினி நிரீச்சுரவாதியெனல் பொருந்தாதே என்கிறார்கள் பண்டிதமணியவர்கள். கர்மகாண்டத்தில் ஈசுரன் பற்றிய பேச்சுக்கிடமேது? எனவே ஈசுரன் பற்றி ஜெமினி பேசவில்லையே தவிர அவர் பந்தரே என்பது அவரகள் தரும் விளக்கம்.

சைவம் முதல் வைரவம் இறுதியானவையே அகச்சமயங்கள் என்பது பிராசீனர் கொள்கை. நவீனர் (மாதவச் சிவஞான யோகிகள் உள்ளிட்டோர்) பாடாணவாதம் முதல் சிவாத்துவிதம் இறுதியான ஆறுமே அகச்சமயம் என்பர். பாடாணவாதம் முதல் சிவாத்துவிதம் இறுதியான ஆறும் சங்கற்புநிராகரணத்தில் உமாபதி சிவாசாரியாராலே கண்டிக்கப்பட்டுள்ளன. பெரியபுராணத்தில் மாவிரதி (மானக்கஞ்சாற நாயனார் புராணம்), வைரவர் (சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணம்) என்போர் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. ஆயின் பாடாணவாதம் முதல் சிவாத்துவிதம் இறுதியான ஆறும்பற்றிப் பேச்சேயில்லை. எனவே பிராசீனர் கூறுபவையே அகச்சமயங்கள் எனக் கொள்ளத்தக்கவை என்பதே பண்டிதமணியவர்களின் தீர்ப்பாகும்.

'இலக்கிய உலகில் கிழக்கும் மேற்கும்', 'வான்மீகிதானோர்', 'பிராசீனர் நவீனர் வகுத்த சமயங்கள்', 'பூர்வமீமாம்சை உத்தரமீமாம்சை' முதலிய பல கட்டுரைகளிலே பண்டிதமணி அவர்களது அரிய ஆராய்ச்சிகளின் விளைவாக மிளிரும் அற்புமான கருத்துக்களை நுகரும் பேற்றினை நாம் அடையலாம். அறிஞர் ஒருவர் படைத்துதவிய அத்தனை நூல்களையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து, அவற்றுட் சிறந்ததொன்றைத் தாம் கருதுவதைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவ்வறிஞரின் சிறந்த படைப்பு - 'ம்க்னம் ஓப்பல்'

(Magnam Opus) - இதுதான் என்று பாராட்டுவது மேனாட்டார் இயல்பு. பண்டிதமணியவர்கள் விஷயத்தில் இது என்றுமே பலிக்கப்போவதில்லை. அவர்கள் தந்திருப்பவை அத்தனையும் உயர்ந்த படைப்புக்களே.

ஈழநாடு 25ஆவது ஆண்டு நிறைவுமலர் 1984.02.11

நீரிலன்றி நிலத்திலும்...

தரையிலே எங்காவது ஆறுகள் சங்கமிப்பது உண்டா? கடலிலேதான் ஆறுகள் சங்கமிக்கின்றன. பிரயாகை என்ற புண்ணிய தலத்திலே தான் மூன்று நதிகள் சங்கமிக்கின்றன என்றெல்லாம் எண்ணுவீர்கள். அங்கே கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி என்ற புண்ணிய நதிகள் மூன்றும் கலக்கின்றன என்பது உண்மைதான். அதனால் அந்தப் புனித சங்கமம் திரிவேணி (திரி - மூன்று, வேணி - நதி) சங்கமம் என்று வழங்கப்படுவதும் உண்மைதான். ஆனால் தரையிலே ஒன்றல்ல ஏழு இடங்களிலே மஹா புனிதமான திரிவேணி சங்கமம் நிகழ்கிறதே, அறிந்ததுண்டா?; சென்று நீராட வேண்டும் என்று ஏங்கியதுண்டா?

திரிவேணி சங்கமத்திலே செந்நிறக் கங்கை வெண்ணுரை ததும்பத் தண்ணென்று பாய்கிறது. கரிய நிறநீர் யமுனை செந்நிறக் கங்கை நீரைத் தன்னுடைய திரைக் கரங்களாலே தழுவிக்கலக்கிறது.

சரஸ்வதி ஊற்றெடுப்பதெங்கே?; ஓடிப்பின் கடலிற் கலப்பதற்தெங்கே?; கண்டார் எவருமில்லை. எனவே அந்த நதிமூலம் அறிந்தாரும் எவரும் இல்லை. சரஸ்வதி அந்தர்வாஹினியாய் - நிலத்தடி நீர்ப் பெருக்காய் - பிரயாகையிலே கலக்கிறது என்பது ஐதீகம்*. ஆனால் தரையிலும் இப்படிக்கலக்கும் நதிகள் உள. அவையும் கங்கை, யமுனை சரஸ்வதியே என்று கூறினால் வியப்பாக இருக்கிறதல்லவா? இப்படிப் புதிர்மேற் புதிர்போட்டு நமையெல்லாம் கதிகலங்கும்படி செய்பவர்கள் நமக்கெல்லாம் நன்கு பரிசுமமான குமரகுருபர சுவாமிகளே.

சுவாமிகளோ காசிவாசி. புனித கங்கையிலே பன்முறை நீராடும் பாக்கியம் படைத்தவர்கள். திரிவேணி சங்கமத்தையும் அவர்கள் விட்டுவைத்ததில்லை. அத்தகையவர்கள் இப்போது திருவாளர்த் தியாகராஜப்பெருமான் சந்திதியிலே நிற்கிறார்கள். பெருமானின் பேரழகுப் பொலிவிலே திளைத்துச் சொக்கியும் விடுகிறார்கள். தியாகேசப்பெருமானின் அருட்பிரவாகத்திலே அமிழ்ந்தியதும் ஆகா! திரிவேணி சங்கமத்திலே முழுக்கித் திளைப்பதாற் பெறும் ஈடிணையற்ற இன்ப அருபவத்தையும் விஞ்சிய பேரானந்தாருபவத்தை அல்லவா எய்திவிட்டோம் என்ற எக்களிப்பையும் எய்திவிடுகின்றார்கள்.

* சரஸ்வதி, நிலத்தடி நீர்ப்பெருக்காய்த் திருவேணியிற் சங்கமிப்பதைச் செயற்கைக்கோள்கள் உறுதி செய்கின்றன.

அப்பனும் அம்மையும் அவரருட் சேயாகிய சேயோனும் ஒன்றிணைந்த சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமாகவே தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசித்த பேராணந்தாருபவம் திரிவேணி சங்கமத்தை நினைவு கூர வைத்ததிலே வியப்பேதும் இல்லை. அங்ஙனம் நினைவு கூர நேர்ந்ததற்கான ஏதுக்களைச் சுட்டிக்காட்டவும் சுவாமிகள் தவறவில்லை. சிவன் தன் திருமேனி முழுவதும் வெண்ணீற்றை உத்தூளனமாகத் தரித்துள்ளான். காடுடைய கடலைப்பொடி பூசி எம் உள்ளங்கவர் கள்வனான அவன் திருமேனியோ செம்மேனி. எனவே வெண்ணுரை பொங்கப் பாயும் செந்நிறக் கங்கையே சிவன்.

“அருளது சத்தியாகும் அரன்றனக்கு” என்பர் அருணத்திசிவாசாரியார். அரனின் அருட்பிரவாகமே அம்மை. எனவே, கரிய (நீர்த்திரைக்) கரங்களாலே கங்கையை (சிவனை)த் தழுவும் - அரனருட்பிரவாகமாய் அவனடியார் உள்ளமெனும் பள்ளத்திலே பாயும் - யமுனையே கௌரி.

குமரன் எத்தகையன். “ஓவற இமைக்கும் சேண்விளங் கவிரொளி” என்பர் நக்கீரர். தொலைவிலே இடையீடுபடாது ஒளிரும் ஜோதி என்று மட்டுமே கூறியதோடு மேலே எதுவுமே பேசாது கையை விரித்துவிடுகிறார் அவர். மனம் வாக்கு என்ற எல்லைகளை எல்லாம் தாண்டி அப்பாலுக்கு அப்பால் ஆனவன் - வாக்குமனாதீதன் - குமரன். எனவே, அந்தர்வாஹினியான - உண்முகமாய் அன்றி வெளியே அறியப்படாத - வாணி (சரஸ்வதி) நதியே குமரன்.

ஆஹா! ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாம் ஆர்த்தாடும் தீர்த்த சங்கமமாக - திரிவேணியாக - அல்லவோ சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி (ச + உமா = சோமா, சோமா + ஸ்கந்தன் = சோமாஸ்கந்தன் - உமையோடுங் குமரனோடுங் கூடியவன்) எழுந்தருளித் திருவருள் பாலிக்கிறான். கிடைத்தற்கரிய இத் திரிவேணி சங்கமத்திலே தீர்த்தமாடிப் பிறவித்துயர் என்ற அழக்கைப் போக்கித் தூயராவோம்; வாரீர்.

தாம் பெற்ற இன்பத்தை அனைவரும் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற அளப்பருங் கருணையினாலே இப்படிக் கூவியழைக்கின்றார்கள்; ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்கள்; அருளே உருவான குமரகுருபர சுவாமிகள்.

தம்மேனி வெண்பொடியால் தண்ணீனியால் ஆரூரர்
செம்மேனி கங்கைத் திருநதியே - அம்மேனி
மானே யமுனையந்த வாணிநதி யுங்குமரன்
தானே குடைவேம் தனித்து.

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி பூமிக்கெழுந்தருளிய வரலாறு (கந்தபுராணம் - கந்தவிரதப்படலம் பா 49-124) சுவையானது.

முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி தேவேந்திரன் அழைப்பை ஏற்றுத் தேவர் உலகு சென்றான்; படைத்துணையானான். இந்திரன் பகைவர் இறந்தொழிந்தனர். இதயம்

இதயம் பூரித்த இந்திரன் “முசுகுந்தா! நீ விரும்புவது எதுவானாலும் கேள்; தருகிறேன்” என்றான்.

திருமால் பூசித்த சோமஸ்கந்த மூர்த்தியைத் திருமாலிடமிருந்து பெற்ற இந்திரன் தினந்தோறும் பூசித்துவந்தான். அந்த மூர்த்தியின்பால் ஆராமை மிக் குத்தன்ணையே இழந்துவிட்ட முசுகுந்தன் “நீ வழிபடும் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியே எனக்கு வேண்டும்; தருக” என்றான்.

இப்படியொரு வேண்டுகோள் முசுகுந்தனிடமிருந்து வரக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்காத இந்திரன் மனங்கலங்கி மயங்கினான். தன் உபாசனா மூர்த்தியான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பிரிய அவன் மனம் இடந்தரவில்லை. எனவே ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான். தன் வழிபடு மூர்த்தியே போன்ற ஆறு சோமஸ்கந்த மூர்த்தங்களைத் தேவ கம்மியனைக் கொண்டு அமைப்பித்தான். ஏழு திருவுருவங்களையும் ஓரிடத்திலே எழுந்தருளப் பண்ணினான். “முசுகுந்தா! உனக்குப் பிரியமான திருவுரு எதுவோ அதனை நீ எடுத்துக்கொள்” என்றான்.

ஏழில் எது திருமாலும் தேவேந்திரனும் பூசித்த திருவுரு? - முசுகுந்தன் திகைத்தான். மனமுருகிச் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் தியானித்த வண்ணம் ஏழு திருவுருவங்களையும் மாறி மாறி உற்று நோக்கினான்.

முசுகுந்தன் பத்திக்கிரங்கிய தியாகேசப் பெருமான் திருவிளையாடல் ஒன்றினை உன்னினான். முசுகுந்தனுக்கு மட்டும் புலப்படும்படி சமிக்ஞை செய்தான். அவ்வளவுதான். “அதோ! அந்தத்திருவுருவே எனக்கு வேண்டும்” என்று உரைதடுமாற உரோமஞ்சிலிர்ப்ப மகிழ்ச்சிப் பெருக்காற் கூவியவனாய்ச் சாட்சுஷாத் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத்தன் கரங்களிலே முசுகுந்தன் எழுந்தருளப் பண்ணிவிட்டான். பாவம்! இந்திரன், இனி எதற்கெனக்கு எஞ்சிய திருவுருவங்கள் ஆறும் என்றெண்ணி இரங்கியவனாய், “ஏனைய திருவுருவங்களும் உனக்கே! எடுத்துச்செல்”. என்றான்.

முசுகுந்தன் பூவுலகுக்கு ஏழு சோமாஸ்கந்த மூர்த்தங்களைக் கொணர்ந்தான். அவற்றுளே திருமாலும் இந்திரனும் பூசித்த மூர்த்தியே தியாகேசராய் - வீதிவிடங்கராய் - திருவாரூரிலே எழுந்தருளி அஜபா நடனம் ஆடியவண்ணம் அணைத்துலகையும் ஆட்கொண்டருளி அருள்பாலிக்கிறார். ஏனைய மூர்த்திகள் திருநாகைக்காரோணம், திருநள்ளாறு, திருக்காறாயல், திருக்கோளரியூர், திருவான்மியூர், திருமறைக்காடு ஆகிய தலங்களிலே எழுந்தருளித் திருவருள்பாலிக்கின்றனர். இந்த ஏழு சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி சந்நிதிகளுடே நீரிலன்றி நிலத்திலே நமக்கு வாய்த்த திரிவேணி சங்கமங்கள். இவற்றுள்ளும் ஒப்புயர்வற்ற திரிவேணிசங்கமம் திருவாரூர்த் தியாகேசர் சந்நிதியே. தியான தீர்த்தமாடித் தீர்த்தன் அருள்பெற்றுப் பிறவிப்பிணி போக்கிட முந்துவோம் என்கிறார் குமரகுருபர சுவாமிகள்.

கலசம் 1995 ஆடி.

இராகப் பிரஸ்தாரத்துக்கு ஓர் இராஜா

விழித்தீட்டி ஞானவைவரவ சுவாமி கோயிலிலே அலங்கார உற்சவ காலம். பதினொரு உற்சவங்கள் வெகு விமரிசையாக நிகழ்ந்தேறிவிட்டன. அன்று நிறைவு நான். கும்பாபிஷேகம் நிகழ்ந்த தினமும் அதுவே. மணவாளக்கோலத் திருவிழா. விழா உபயகாரருக்கு இரண்டு விஷயங்களிலேதான் கவனம்; அக்கறை. அபிஷேக ஆராதனை சிறப்பாக நிகழவேண்டும்; சுவாமி புறப்பாட்டின்போது தரமிக்க நாகசின்ன இசை ஒலிக்கவேண்டும். அபிஷேக ஆராதனைகள் வெகுசிறப்பாக நிறைவேறிவிட்டன. நாகசின்ன இசையாராதனை நிகழ்த்த வென இரண்டு வித்துவக் குழுக்கள் வந்திருக்கின்றன. மாவிட்டபுரம் இராஜா குழு ஒன்று; அளவெட்டி பெரிய கணைக குழு மற்றையது.

இராஜா நெடிதுயர்ந்தவர். நாகசின்னத்துடன் அவர் நிற்கும் கம்பீரமே தனி அலாதிதான். அவர் மருகன் M. S. ஷண்முகநாதன் உடன் வாசிக்கத் தயாராய் நிற்கிறார். தவில் வித்துவான் இராஜகோபாலப்பிள்ளை தவில்லை முழக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். எதிரிலே திருவாரூர் இராஜரத்தினம். அவரருகில் அளவெட்டி முருகையா. பெரிய கணைகவும் வடபாதிமங்கலம் தக்ஷிணாமூர்த்திப்பிள்ளையும் தவில்களுடன் தயார். மல்லாரி வெள்ளத்தில் உள்வீதி முழுகித் திளைக்கிறது.

கோயிலுக்குத் தெற்குப்பார்த்த வாயில். சுவாமி கோபுரவாயில் வழியே தெற்குநோக்கி எழுந்தருளி மேற்கு நோக்கித் திரும்பிப் பின் வடக்கு நோக்கித் திரும்பியும்விட்டார்; வெளிவீதியில் எழுந்தருளிவிட்டார்.

மல்லாரிக்கு முத்தாய்ப்பு வைத்தாயிற்று. இராஜா ஒருதடவை தமது குழுவினரையும் மாற்றுக்குழுவினரையும் நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகையுடன் தலையை அசைக்கிறார். அடுத்த கணம் மோஹனம் அந்த இராகத்துக்கே உரிய ஜீவகளைகளோடு புங்காநுபங்கமாய் இரசம் சொட்டப் பிரவாகிக்கிறது. மனமோஹனமான அந்தவேளை இரசிகர்களுக்கெல்லாம் ஒரே கொண்டாட்டமான

இராகப் பிரஸ்தாரத்துக்கு ஓர் இராஜா

வேளையாகிவிட்டது. மோஹனத்தின் திவ்விய செளந்தரிய ரூபப்பொலிவிலே திளைத்த போதையிலே இரசிகர்கள். மணவாளக்கோலத்திற் சுவாமி புறப்பாடு ஆகியிருக்கிறதே! தம்முடைய நாயகியை விட்டுவிட்டு இந்த மோஹன நாயகியையே சுவாமி மணந்துகொண்டால் என்ன செய்வது என்று இரசிகர்களிடையே ஒரு பரபரப்பு. எழுந்தருளும் பெருமான் வருகன் (பிரமசாரி) என்பதையே இரசிகர்கள் மறந்துவிட்டார்கள் என்றால் எவ்வளவு தூரம் போதை தலைக்கேறே இவர்கள் கிழங்கியிருக்கவேண்டும்.

முகமலர்ச்சியுடன் மோஹன இராக ஆலாபனையிலே திளைத்திருந்த திருவாருரர் கெண்டையிலே சீவாளியைப் பொருத்திவிட்டு வாயிலே நாகசின்னத்தைப் பொருத்துகிறார். பிருகாக்கள் துரிதகாலச் சங்கதிகள் என்று பொழியும் பாணி அவருடையது. மோஹனம் அந்த வழியிற் பிரவாகிக்கிறது. இரசிகர்கள் பாடு ஓரே கொண்டாட்டந்தான்.

ஆலாபனை முடிந்துவிட்டது. பல்லவியை இராஜா தொடுக்கிறார். தொடர்ந்து இருவரும் பல்லவியைப் பிழ்த்துவாங்குகிறார்கள். இராஜாவை இராஜரத்தினம் பாராட்டுகிறார்; இரஸிக்கிறார். இராஜரத்தினத்தை இராஜா பாராட்டுகிறார்; இரஸிக்கிறார்.

இதோ! நஷத்திரப் பொறிகளாய் - பூமத்தாப்பாய் - பொறிபறக்கும் ஸ்வரப்பிரஸ்தாரம்; குறைப்பு. தொடர்ந்து இராகமாலிகை; சில்லறை உருப்படிகள். சுவாமி யதாஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளிவிட்டார்.

உபயகாரர் அமரர் பண்டிதர் சி கதிரிப்பிள்ளை அவர்கள் வித்துவான்களைப் பாராட்டி அவர்களோடு உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இராஜா இராஜரத்தினத்தைப் பார்க்கிறார். “உங்கள் வாசிப்பு அபாரம். மோஹனம் உங்கள் பாணியில் எப்படி இருக்கும் என்று பார்க்க ஆசை. அதுதான் சும்மா சோதித்துப்பார்த்தேன்” என்கிறார் இராஜரத்தினம். “ஆஹா! நீங்கள் சோதனை பண்ணாமே வேறையார் சோதனை பன்றது!” என்கிறார் அகமும் முகமும் மலர்ந்தவராய், அந்த ‘நீங்கள்’ என்ற சொல்லுக்கு அன்று அவர் கொடுத்த அழுத்தம் இருக்கிறதே அது வித்துவானான இராஜாவை மற்றொரு வித்துவானான திருவாருர் இராஜரத்தினம் எவ்வளவு தூரம் மதித்தாரென்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது. ‘திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர் அதைவணக்கம் செய்தல்வேண்டும்’ என்ற பாரதி பாடலடிதான் அப்போது அருகிலே நிற்கக்கொடுத்துவைத்த என் மனத்தில் எழுந்தது.

பிறிதொரு சம்பவம்.

கொழுவியங்கலட்டி ஞானவைரவ சுவாமி கோயிலிலே உற்சவம். நடபைரவி இராகத்தை இராஜா விஸ்தாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். இன்றைய பிரபல வித்துவான் இரத்தினவேலு கேதீஸ்வரன் அன்று அவர் சீடர்; உடன்

வாசிப்பவர். இராகம் கட்டங் கட்டமாக வளர்கிறது. இராக ஆலாபனைப்போது குறுக்கிடும் இடைவேளைகளுக்கு ஏற்றவாறெல்லாம் நாஸூக்காகத் தவிலை வாசித்து நயமுட்டிக்கொண்டிருக்கும் தவில்மேதை P. S. இராஜகோபாலப்பிள்ளை திடீரென்று எழுந்து வெளியே போகிறார். போனவர் போனவர்தான். இராக ஆலாபனை கோபுரமாகிக் கலசம் வைக்கும் சமயம். இதோ கீர்த்தனை ஆரம்பமாகப்போகிறது. விரைந்து வருகிறார் இராஜகோபாலப்பிள்ளை. தவிலை மடியீது வைத்து நந்திகேஸ்வராவதாரம் எடுக்கிறார். இராஜா அவர் காதருகே குனிவிறார்; நரஸிம்மாவதாரமே எடுத்துவிடுகிறார். “இடையிலே என்ன வெளியிலே போகவேண்டிய வேலை; ஒழுங்கு வேண்டாமா?”

நைச்சியமாய் இராஜகோபால் குழைகிறார். “மாமா! இராக ஆலாபனையை வெளியே ஒருமுறை நின்று கேட்டுப்பார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றியது. போனேன். பிறகு... எல்லாமே மறந்துபோச்சு. ஆஹா இராகஆலாபனை என்றால் இதுதான் மாமா!”

அதுதான் இராஜாவின் பலம். தவில் வாசிக்கும் மாமேதைகளையே மயக்கித் தொழிலையே மறக்கவைத்த ஆலாபனைக்கு நிகரேது; அந்த ஆலாபனைக்கு இனி எங்கே போவது?

மாவிட்டபுரம் முருகன் தேவஸ்தானத்திலே வேட்டைத்திருவிழா. சுவாமி திரும்பியதும், ‘ஊடல்’ திருவிளையாடல் நிகழும். ‘ஏசல்’ பாடப்படும். இதற்கென இரத்தினக்குருக்கள் தருவிப்பவர்கள் இருவர். வெளியே சுவாமிக்காகப் பாடுபவர் வெண்கல சாரீரம் படைத்தவர். வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையின் அபிமானத்துக்குரியவராய் - அவர் புராணபடனம் செய்யும் வேளைகளிலே புராணம் வாசிப்பதற்கென அவரால் அழைத்துச் செல்லப்படும் பெருமைக்குரியவராய் - வாழ்ந்தவர்; இசைப்புலமை மிக்கவர். பண்டிதர் சி கதிரிப்பிள்ளை அவர்களின் தாய் மாமனார் ஆகிய சு. கணபதிப்பிள்ளை (கணபதிச் சட்டம்பியார்) அவர்களை அவர். உள்ளே தெய்வயானை அம்மைக்காகப் பாடுபவராக அமைந்தவர் சுப்புக்குட்டி என்னும் அம்மையார். அம்மையார் இசைப்புலமையும் சாரீர வளமும் படைத்தவர். சிதம்பரத்திலே மேடைக்கச்சேரிகள் செய்து பிரபலமுற்றிருந்தவர். அந்த அம்மையாரின் அருந்தவப் புதல்வரே இராஜா.

தாய் வழிவந்த அபார சங்கீத ஞானம், சிதம்பரம் கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்களின் சீடராகி நாகசின்னம் பயிலும் பேறு வேறு, பிரபல வித்துவானாக இராஜா மிளிர்ந்ததில் வியப்பேது?

இலங்கையிலே கர்நாடக இசையைக் காப்பாற்றியவர்கள் இசைவேளாளர்களே! இவர்களது அயராத சேவை மட்டும் இல்லையென்றால் இங்கே என்றோ கர்நாடக இசை பூண்டற்றுப்போயிருக்கும். குருகுல முறையாக அந்தக்கலை காப்பாற்றப்படுவதற்குக் காலாக இருப்பவர்களும் இவர்களே!

இராகப் பிரஸ்தாரத்துக்கு ஓர் இராஜா

கர்நாடக இசையில் மனோதர்மம் என்ற அம்சம் மிகமிக இன்றியமையாதது. இராகம், பல்லவி, நிரவல், கற்பனாஸ்வரப்பிரஸ்தாரம் என்ற அம்சங்களே மனோதர்ம சங்கீதவிரிவுக்கு இடம் தருபவை. இராகத்தை விஸ்தரிக்கும் மரபை, காணகால பத்ததி பிரக்கையோடு முற்றிலும் பின்பற்றி, தூய கர்நாடக இசையை வழங்கிவந்த பெருமைவாய்ந்த வித்துவான்களின் முன்னணி வரிசைக் கலைஞராகத் திகழ்ந்ததே இராஜாவின் தனித்துவமிக்க சிறப்பு என்பேன்.

இராகத்தின் ஸ்வரூபத்தைப் படிப்படியாக விஸ்தரித்துக் காண்பிப்பது இருக்கிறதே, இது ஏதோ முன்கூட்டியே திட்டமிட்டபடி நடப்பது ஒன்றல்ல. சட்டகம் ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு சங்கதிகளைத் திணிப்பதல்ல. வித்துவானுடைய மன நிலைக்கும் உள்ளக்கிளர்ச்சிக்கும் பாடப்படும் வேளைக்கும் ஏற்ப அவ்வப்போதே வந்தமைவது அது. இராகத்தை விஸ்தரிப்பதற்கு எல்லையற்ற கற்பனைவளம் வேண்டும். வந்த சங்கதி வராமல் இசைக்கும் பக்குவம் வேண்டும். அதனாலேதான் எத்தனை வித்துவான்கள் இருக்கிறார்களோ அத்தனை தோடியாக, அத்தனை கல்யாணியாக இப்படி ஒவ்வொரு இராகத்தையும் நம்மாற் கேட்கமுடிகிறது. ஏன், ஒரே வித்துவானே இன்று பாடும் தோடி வேறே; நாளை பாடும் தோடி வேறேதான்! இது கர்நாடக இசைக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பு. இத்தகைய சிறப்பான முறையிலே இசைக்கக்கூடிய கற்பனை வளம் மிக்கவராக ஒருவர் தன்னை வளர்த்துக்கொள்ளாவிட்டால் கர்நாடக இசையுலகிலே தலைநிமிர முடியாது; நிலைத்துநிற்க முடியாது.

வேளைக்கேற்ற இராகம் வாசிக்கவேண்டும். கோயில் வித்துவான் ஆரம்பித்துவைக்கும் இராகத்தையே அன்றையதினம் சமூகநந்திருக்கும் வித்துவான்கள் அத்தனைபேரும் வாசிக்கவேண்டும். பைரவி என்றாற் பைரவி, காம்போதி என்றாற் காம்போதி. தொடர்ந்து ஒரே இராகத்தைப் பல்வேறு வித்துவான்கள் ஒருவரின் ஒருவராக இசைப்பதானால் எவ்வளவு தூரம் ஒருவர் தம்மைத் தயார்செய்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். தம்முடைய ஆலாபனை தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டுமே! இன்னாருடைய இன்ன இராகமாக்கும் நான் என்று அந்த ஆலாபனை சொல்லவேண்டுமே; சொல்லவேண்டாமா?

இராஜா இந்த விஷயத்தில் தன்னிகரற்றவர். பகல், இரவு, அந்தி, சந்திக்கிரிய இராகங்களை அவ்வவ் வேளைகளில் வாசிக்கவேண்டும்; போட்டி போட்டுக்கொண்டு தம்முடைய ஆலாபனை மேலே நிற்கவும் வேண்டும் என்ற நிலைமைக்கு ஈடுகொடுக்க எவ்வளவுதூரம் உழைக்கவேண்டும். தொழில் முறையில் எக்கச்சக்கமான போட்டி வேறு! மாவிட்டபுரம் உருத்திராபதி, அவர் தம்பி நடராஜா, அண்ணாசாமி, பக்கிரிசாமி, அப்புலிங்கம் தந்தை சோமால்சந்தர் என்று உள்ளூரிலேயே தரம் வாய்ந்த வித்துவ கோஷ்டி. வடக்கிலிருந்து முத்துக்கிருஷ்ணன் முதலாகப் பல்வேறு வித்துவான்களின் வருகை. இவர்களுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுத்து, கச்சேரி பந்தாவில் எவ்வித குறைவுமின்றி,

மாவிட்டபுரம் இராஜா என்ற பெயரை நிலைநாட்டியது எப்படிப்பட்ட அகரசாதனை. இத்தனைக்கும் அவருடைய ஞான பலமும், சாதக பலமும், அதன் பின்னணியான அயராத உழைப்புந்நான் காரணம். அத்துடன் அவருடைய நாகசின்ன இசைமலே சிறப்புற்று விளங்கிய விரலடியும் பிருகாவும் மேலதிக காரணங்கள் எனலாம்.

பல்வேறு இராகங்களை அநாயாசமாகக் கையாள வல்லவர்களான வித்துவான்களானாலும் அவரவருக்கென அபிமான இராகம் ஒன்று இருந்தே தீரும். இராஜாவுக்குச் சங்கராபரணம் என்றால் ஒரே கொண்டாட்டம்; பிய்த்துதறிவிடுவார். 'ஸ்வரராக சுதா' என்ற தியாராஜஸ்வாமிகள் பாடல் மீதும் அந்த இராகத்தில் அமைந்ததென்பதாலோ என்னவோ அவருக்கு அபார பிரேமை! அதேபோலக் காபி இராகத்திலே அமைந்த 'இந்த செளக்கிய மனினை' என்ற தியாகராஜ கீர்த்தனையீதும் இறுதிவரை அவருக்குத் தணியாத மோகம் இருந்ததென்பதைக் கேட்டுச் சுவைத்தறிந்திருக்கிறேன்.

வித்துவான் எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தவரானாலும் ஒத்திசைவு மிக்க உடன் வாசிப்பவர் (ஜோடி) அமையாவிட்டால் அவராலே இசைத்துறையிலே சிறந்தோங்கவே முடியாது. அந்தவகையிலும் இராஜா அவர்கள் அதிஷ்டசாலியே. அவர்களுக்கு வாய்த்த உடன்வாசிப்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். திருப்புகூர் இராமையா, கீர்காழி S.P.M. திருநாவுக்கரசு, ஆச்சாள்புரம் சின்னத்தம்பி, M.S. ஷண்முகநாதபிள்ளை, அளவெட்டி சு. இரத்தினவேலு, இணுவில் சு. சுந்தாமி முதலிய பிற்காலப் பிரபல வித்துவான்கள் எல்லாம் அவருடன் உடன் வாசித்தவர்களே.

இராஜாவுக்குத் தவில் வாசித்தோர் மட்டும் என்ன சாதாரணமானவர்களா? இணுவில் சின்னத்தம்பிப்பிள்ளை, திருமங்கலம் சுந்தரேசன், திருமுல்லைவாயில் முத்துவீருப்பிள்ளை, அளவெட்டி கணேசு, வலங்கைமான் ஷண்முகசுந்தரம், இணுவில் கனகசபாபதி, வடபாதிமங்கலம் தக்ஷிணாமூர்த்திப்பிள்ளை, P.S. இராஜகோபாலப்பிள்ளை, பொ. பழனிவேல் (சின்னப்பழனி), மாவை பாலகிருஷ்ணன் எனவரும் அந்தப் பட்டியலும் நீண்டதொன்றே.

வரதாசாரியார் சிறந்த இசைமேதை. அம்மான் ஒருவர் அவரிடம் அடிக்கடி "நீ பிரம்மராஷன் ஆகத்தான் போறே; போ" என்று கூறிக் திட்டுவாராம்.

"எம்மா இப்படித் திட்டுங்க" என்பாராம் வரதாசாரியார்.

எந்தத் துறையானாலும் அந்தந்தத் துறை கைவந்தவன் தனக்குப்பின் தன் பெயர் சொல்லச் சீடன் ஒருவனை உருவாக்கவேணும் என்ற சாஸ்திரப் பிரமாணத்தை அந்த மூதாட்டி எடுத்துக்காட்டிவிட்டு, அப்படி உருவாக்காதவன் பிரம்மராஷன் ஆகப்பிறப்பான் என்ற பிரமாணத்தையும் காட்டுவாராம். பிறகு, "டே நீ ஒரு சிஷ்யனையாவது தயார் பண்ணினியா? கிடையாதே!" என்று கேட்பாராம்.

இராகப் பிரஸ்தாரத்துக்கு ஓர் இராஜா

M.D. இராமநாதன் வரதாசாரியாரிடம் சிஷ்யனாக வந்து சேர்ந்தார்; குருவுக்கேற்ற சீடரும் ஆனார். வரதாசாரியார் அந்த அம்மையாரை அழைத்தார். “டே! ராமநாதா பாடு!” என்றார். ராமநாதன் வாயைத் திறந்ததும் அம்மையார் அசந்துபோனார்.

வரதாசாரியார் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவர் இதோ! இராமநாதன் உருவிலே பாடுகிறாரே!, அதெப்படி? கண்களில் நீர் மல்க “வரதா, நீ பிரம்ராசுஷஸ் ஆகவேமாட்டே!” என்று அம்மையார் ஆசீர்வதித்தாராம்.

பாவம்! இராஜா. பிரம்மராசுஷஸ் ஆகும் அதிஷ்டம் அவருக்கும் இல்லை. அப்புலிங்கம், **M. S.** ஷண்முகநாதபிள்ளை, சுந்தரமூர்த்தி, காணமூர்த்தி, சிதம்பரநாதன், கேதீஸ்வரன், செல்வரத்தினம், **K.** கணேசன் என்று மாவிட்டபுரம் இராஜாவுக்கு ஒரு சிஷ்யபட்டாளமே இருக்கிறது. இலங்கை இசைக் கலைஞர்களிலேயே இத்தனை சீடர்களைத் தன் பெயர் சொல்லவைத்த குருவாகும் பாக்கியம் அவர் ஒருவருக்குத்தான் வாய்த்திருக்கிறது; அவர் அமரர்.

பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலைக்கு ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து டொனால்ட்சன் (**Donaldson**), என்று ஒரு ஆங்கில இலக்கிய மேதை விரிவுரையாளராக வந்திருந்தார். இந்துமாமன்ற ஆதரவில் இராசாவை நாதஸ்வரம் வாசிக்க அழைத்திருந்தேன். இராசாவின் நாதஸ்வர இசை முடிந்ததும் டொனால்ட்சன் என்னிடம் ஓடிவந்து இராசாவைத்தான் சந்திக்கவேண்டும் என்றார். அதற்கிடையில் இராசாவின் மோட்டார்ரதம் அவரை ஏற்றிக்கொண்டு போய்விட்டது.

டொனால்ட்சன் என்னிடம், இந்த நாதஸ்வரகாரரின் சுரஞானம் அபாரமானது. அவர் விரைவாகச் சுரங்களை உருட்டுவது மிக அற்புதமாய் இருக்கிறது. மேலைத்தேயத்தில் இவ்வளவு விரைவாகச் சுரங்களை உருட்ட வல்லவர்கள் ஒருசிலரே என்று கூறினார்.

டொனால்ட்சன் ஒரு குழலிசை வல்லவர். அவர் சில மாதங்களின் பின் இராசாவின் இசையைப்போல வாசிக்க ஒரு நிகழ்ச்சியிலே முயன்றார். ஆனால் தன்னுடைய விரலசைவுகள் அவருக்குக் கிட்டவும் நிற்காது என்றார்.

வசந்தகால மாந்தளிர்கள் தென்றலிலே ஆடுவதுபோல் இராசாவின் விரல்கள் துளைகளிலே மிகவிரைவாக நினைத்தபடி நர்த்தனம் செய்யும். மிகமிக விரைவாகச் சுரங்கள் புரளும். பிருகா அவரோடு கூடப்பிறந்தது. அதில் அவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லை.

மாவிட்டபுரம் பண்டிதர் **க. சச்சிதானந்தன்** M.Phil. (London)

அப்பா எனும் தெய்வம்

ஒன்பது வயதுச் சிறுவன் ஒருவனுக்குத் தலைக்கு எண்ணெய் இருவதென்றால் ஒரே வெறுப்பு. கிழமை நாள்களிலே தப்பிவிட்டாலும் சனிக்கிழமை காலைகளில் அவன் தப்பிக்கொள்வதென்பது அரிது. அவன் தந்தை இடது உள்ளங்கையில் எண்ணெயை எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிடுவார். அன்றும் ஒரு சனிக்கிழமை. கையில் எண்ணெயுடன் வந்த தந்தை, “இதென்னடா! தலைப்பெயல் தலைஇய தண்ணறுங் கானம்போல் இருக்கிறதே உன்தலை” என்றார். பையனுக்கு ஏதோ விளங்கியது மாதிரியும் விளங்காதது மாதிரியும் ஒரு மயக்கம். ஆனால் அந்தத் தொடர் அவனுக்குப் பிடித்துவிட்டது. எண்ணெய் இடப்படுவதை அவன் மறந்துவிட்டான். “என்னப்பா சொன்னீர்கள்” என்று கதை கேட்கும் ஆர்வத்தோடு உட்கார்ந்துவிட்டான். “கார்காலத்தில் - ஆவணி, புரட்டாதி மாதங்களில் - முதன்முதற் பெய்த மழையால் நனைந்த நிலம்போல உன் தலை எண்ணெய் பட்டதும் காட்சி தருகிறதடா” என்றார் தந்தை. பையனுக்கு அந்தத் தொடரில் ஏதோ கவர்ச்சி பிறந்துவிட்டது. “இது எங்கே வருகிறது” என்று கேட்டான். “திருமுருகாற்றுப்படை என்றொரு நூல், அதிலே வருகிறது” என்றார் தந்தை. “அதை நான் படிக்கவேணும்” - இது பையன். தந்தை சிரித்தார். “இப்போது உன்னால் இதைப் படிக்க இயலாது; கஷ்டம். ஆனால் அந்தப் பாடல் எப்படி வந்ததென்று ஒரு கதை சொல்கிறேன்” என்று நக்கீரர் சிறையிலிருந்த கதையைச் சொன்னார்.

எண்ணெய் இட்டுக்கொள்ளத் தயங்கிச் சனிக்கிழமை என்றொரு நாளே வாரத்தில் இருக்கக்கூடாதென்று நினைத்த பையன் அன்றிலிருந்து சனிக்கிழமைகள் எப்போது வரும் என்று எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டான். சனிக்கிழமை காலையில் “ஏன் இன்னும் எண்ணெய் இடவில்லை” என்று கேட்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டான். அந்தச் சிறுவன் வேறுயாருமல்லன்; நானேதான். எதையும் கவையாகச் சொல்லி இரசிக்கச் செய்வதில் அப்பாவுக்கு நிகர் அப்பாதான். அதே வேளைபிற்பெரிய நூல்களைக்கூடப் படிக்கவேண்டும் என்று சிறுவரும் ஆர்வமுறத்தக்க வகையில் அறிமுகம் செய்துவைப்பதில் அவர்கள்போற் பிறிதொருவரை நாங்கள் கண்டதில்லை.

பிறந்த நாள் கொண்டாடுவதென்பது நாங்கள் அறியாதது. ஆனால் எங்கள் பிறந்த நாள்களில் ஏதாவது ஒரு புத்தகம் எமது வயதுக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஏற்றதாக வழங்குவது அப்பாவின் வழக்கம். மேமாதம் ஐந்தாம் தேதிகளில் அப்படி அவர் எனக்கு வழங்கிய புத்தகங்களை இன்று பார்க்கும்போது படிமுறையில் அவர் தேர்ந்து வழங்கிய பாங்கை எப்படிப் பாராட்டுவதென்று தெரியாமல் திகைக்கிறேன்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் எனது சைவ நற்சிந்தனை ஒன்றை ஒலிபரப்பியது. ஒலிபரப்புக்கு மறுதினம் அப்பாவிடம் சென்றேன். எடுத்த எடுப்பிலேயே “என்ன, இல்லவே இல்லையோ” என்றார். எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. உரையில் இல்லவே இல்லை என்ற தொடர் இடம்பெற்றுவிட்டது என்பது தெரியவந்தது. வேடிக்கையாக “உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்” என்றேன்; தீட்டிய மரத்திலேயே கூர் பார்த்தேன். அப்பா சிரித்தார். “சொல்லைப் பிரிபார்ப்போம்” என்றார். விழிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன்.

தொல்காப்பிய விதியை அநுசரித்தாலும் இல்லை + ஏ என்பது இல்லையே அல்லது இல்லைவே என வருமேயன்றி இல்லவே என வருதற்கிடமில்லை. அப்படி வருவதானால் நிலைமொழி இல்ல ஆதல் வேண்டும். இல்ல என்பதொரு சொல் இல்லை; விதியீறால் அப்படி அது ஆனதுமன்று. எனவே இல்லையேயில்லை என்பதுதான் சரியான தொடர். இப்படி நான் எண்ணியபடி நினைவுலகத்திலிருந்து நனவுலகத்துக்கு வர அப்பாவின் குரல் ‘இல்லையென்னாத இயற்பகை’ என்று ஒலித்தது. எந்த விடயத்தையும் நுனித்து நோக்குபவர் அவர்.

பால பண்டிதத் தேர்வுக்குத் தோற்றவேண்டும். படிப்பதற்குப் புத்தகங்களைத் தேடினால் அப்பாவின் புத்தகக் குவியலில் நான் தேடிய புத்தகங்கள் இல்லை. படிக்கவேன்று நூல்களைக் கேட்போருக்கு நூல்களை உதவவேண்டும் என்பது அவர் கொள்கை. கொடுத்த புத்தகங்களிற் பல திரும்பியதில்லை. ஆனால் அது குறித்து அவர் கவலைப்பட்டதேயில்லை. எனக்கு நூல்கள் தேவைப்பட்டதும் இரவல் கொடுத்த நூல்களைப் பெற்றுத்தருமாறு வற்புறுத்தத் தொடங்கினேன். அப்பா புத்தகம் இரவல்பெற்ற தம் மாணவர் ஒருவரிடஞ் சென்றார். நூலைத் திருப்பிக்கொடுத்த அந்த மாணவர் பரீட்சை முடிந்ததும் திருப்பிக் தரவேண்டும் என்று நிபந்தனை விதித்துவிட்டார். புத்தகத்தை என்னிடம் தந்து படித்து முடிந்ததும் திருப்பிக்கொடு என்றார் அப்பா. எனக்கு ஒரே ஆத்திரம். அப்பாவின் புத்தகம். திருப்பிக் கொடுப்பதாவது: கொடுப்பதில்லை எனத் தீர்மானித்துவிட்டேன்.

பரீட்சை முடிந்தது. புத்தகத்தை அலுமாரியுள் வைத்துவிட்டேன். திடீரென்று ஒருநாள் “கொண்டுவா அந்தப் புத்தகத்தை” என்றார் அப்பா. “அது எங்கள் புத்தகந்தானே” என மெல்ல முனகினேன். அதை அப்பா காதில் வாங்கிக்கொள்ளவேயில்லை. நூலை அனுப்பிவிட்டார். “அந்த மனுஷர் ஏதோ இந்த நூலுக்கு ஆசைப்படுகிறார். வேண்டுமென்றால் நீ ஒரு புதிய புத்தகத்தை வாங்கு” என அந்த விடயத்துக்கு அந்தளவில் முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார் அப்பா.

பிறிதொரு சம்பவம்.

நாலடியார் படிக்கவேண்டும். நூலில்லை. அப்பா தம் மாணவர் ஒருவரிடமிருந்து

க. உமாமகேசுவரன்

நூலை இரவல் பெற்றுத் தந்தார். நூலைத்தொலைத்துவிட்டேன். “அதே பதிப்புப் பிரதியொன்றை வாங்கி உரியவரிடம் சேர்த்துவிடு” என்றார் அப்பா.

அந்த நூலுக்காக நான் படாத சிரமம் இல்லை. நாலடியாருக்கு வந்த மிகச் சிறந்த பதிப்பு அது. இந்தியா சென்ற நண்பர்களிடமும் சொல்லிவைத்தேன். மூர்மார்கட்டிலுள்ள பழையநூல் விற்பனை நிலையங்களிலும் இல்லையென்று கையை விரித்துவிட்டார்கள். அடிக்கடி அப்பா “கொடுத்துவிட்டாயா கொடுத்துவிட்டாயா” என்று கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார். மறைவதற்கு ஒரு மாதத்துக்கு முன்பும் கேட்டார். “இல்லை” என்றதும் “நீ என்னைப் பிசக்கிப்போட்டாய்” என்று வருந்தினார். நூலை இரவலாக உபகரித்த அந்த மாணவரும் மறைந்துவிட்டார். ஒரேயொரு பதிப்போடு நின்றுவிட்ட அந்த நூல் இனிக் கிடைத்தாலும் எப்படி எங்கே அனுப்பி அப்பாவைத் திருப்தி செய்வது என்று திணறிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கலாரசனையில் அப்பாவுக்கு நிகர் அப்பாநான். கர்நாடக சங்கீதத்தில் அவருக்கு அளவுகடந்த பிரேமை. மதுரை மணிஜயர், M. D. இராமநாதன், G. N. B மிகமிகப் பிடிக்கும். பாலமுரளிபின் மேதாவிலாசத்தைப் பெரிதும் இரசிப்பார். அரியக்குடி, செம்பை, செம்மங்குடி, மகாராஜபுரம், சித்தூர் சுப்பிரமணியபிள்ளை, ஆலத்தூர், D. K. ஜயராமன், D. K. பட்டம்மாள், M. S. சுப்புலக்ஷ்மி, M. L. வசந்தகுமாரி, M. M. தண்டபாணிதேசிகர் என அவர் இரசனைக்குரியோர் பட்டியலில் வருவோரும் சிலர் உண்டு. பிடிக்காதது கோவிந்தராஜன் பாட்டு. எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் 500 இசைத்தட்டுக்கள் வரை அப்பா வைத்திருந்தார். எத்தனையோ அதிகாலைகளிற் சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை ‘க்ருபாலவாலகலாதர’ என்று கர்ஜிக்கும் ஒலி கேட்டே திடுக்குற்றுக் கண்விழித்திருக்கிறேன். அபூர்வராகங்கள் சிலவற்றின் மீது அப்பாவுக்கு அளவிறந்த பிரியம். அமிர்தவாணி, சுத்தபங்காளா முதலிய சில ராகங்களை அவர் மிகமிக ரசிப்பார். ஸ்ரீராமபாதமா, ராமபக்தி சாம்ராஜ்யம், தொலிஜேஜேஸின பூஜாபலமு முதலிய சில அபூர்வராகக் கீர்த்தனைகள் அவர் பாடக் கேட்பது அற்புதமானதொரு அநுபவம். அவ்வப்போது நல்லநல்ல மெட்டுக்களிற் கீர்த்தனங்களையும் எழுதிவைப்பார்.

அவர் பாட்டியுற்றுவதைக் காண்பது பிறிதொரு சுவையான அநுபவம். பாட்டியுற்ற வேண்டுமென்றால் இராச்சாப்பாட்டைச் சற்று முன்னதாகவே முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குச் சென்றுவிடுவார். தலையணைக்கடியிற் காகிதங்களும் ‘வயலட்’ பென்சிலும் பொடிடப்பியும் தயாராக இருக்கும். கத்தரிப்பூ நிறத்தில் ஏனோ அப்பாவுக்கு ஒரேமோகம். பேனைக்கிடும் மையுங்கூட அதே நிறந்தான். இந்த நிறத்திலுள்ள மோகம் இறுதிவரை குறையவில்லை. தலைமாட்டில் தணிந்து எரியும் ‘அரிக்கன்’ விளக்கொன்று இருக்கும். குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அப்பா திடீரென்று எழுவார். தலைமாட்டில் உள்ள விளக்கைத் தூண்டுவார், காகிதத்தையும் பென்சிலையும் எடுத்துக் கொள்வார். சில பாடல்களை எழுதுவார். மறுபடி தூங்க

அப்பா எனும் தெய்வம்

ஆரம்பித்துவிடுவார். பிறகு திடீரென்று விழித்துக்கொள்வார்; எழுதுவார். இப்படிப் பொழுது விடிவதற்குள் சிலதடவை நடக்கும். விடிந்ததும் பாடல்கள் தயாராக இருக்கும். 'பிரதி செய்துகொடு' என்று யாரிடமாவது கொடுத்துவிடுவார்.

வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திற் பண்டிதமணியவர்களின் தஷுகாண்ட உரை அரங்கேற்றம். பண்டிதமணி அவர்கள் இவரே அன்றையதினம் உரை சொல்லவேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். திரு அ. பஞ்சாட்சரம் பண்டிதமணி அவர்களின் வேண்டுகோளைத் தெரியப்படுத்தினார். உரிய தினத்தன்று காலை பண்டிதமணி அவர்களின் தஷுகாண்ட உரைப் பிரதியை அப்பா புரட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். "பண்டிதமணியவர்களுக்கு முன் பயன் சொல்வதென்றதும் வியர்க்க ஆரம்பித்தவிட்டதோ?" என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டேன். அப்பா சிரித்துவிட்டு "இன்றைக்கு அரங்கேற்றம் பண்டிதமணியவர்களின் உரைக்கே தவிர நான் கூறும் உரைக்கல்ல" என்றார்கள். அந்த விடையைக் கேட்டு நான் வியந்ததைவிட அன்று மாலை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் நான் அடைந்த வியப்புத்தான் பெரிது. அன்று காலையில் மட்டும் ஏதோ புத்தகத்தை வைத்துப் புரட்டியவர் மாலையிற் பண்டிதமணி அவர்களின் உரையை அப்படியே கூறி அரங்கேற்றியபோது பண்டிதமணி அவர்கள் நயந்து வியந்த காட்சி இன்னும் என் கண்முன் நிற்கிறது.

அப்பாவின் திருத்தம் பெற்றபின் எந்த விடயமும் பளிச்சென்று பத்தரைமாற்றுத் தங்கமாய் ஒளிரும்.

தவில்மேதை தஷிணாமூர்த்தியின் நினைவுமலர் அச்சாகிறது. காங்கேயன்துறை சந்திரா அச்சகத்திலேயே தங்கி இரண்டே நாள்களில் அடித்து முடித்த மலரது. இரண்டாவது நாள் தஷிணாமூர்த்தியின் படம் அச்சாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. படத்தின் கீழே வெண்பாவின் ஈற்றடி அமைப்பில் ஓரடி அமைக்க எண்ணினேன். "இறந்தாலும் வாழ்வார் இவர்" என ஓரடி அமைத்து அச்சிடும்படி கொடுத்தேன். நாதஸ்வரவித்துவான் சிதம்பரநாதன் காரில் வீடு திரும்பினேன். சிதம்பரநாதனுக்கு ஒரே குஷி. "வாத்தியார், படத்துக்குக் கீழே தம்பி ஒரு வரி போட்டிருக்கிறார். சோக்கான வரி" என்று குதுகலித்தார். "போட்ட வரியைச் சொல்லென்றார்" அப்பா; சொன்னேன். "இறந்துமிற வாநார் இவர் என்று போட்டிருக்கவேண்டும். உடனே போய் மாற்றுங்கள்" என்றார். காரிலே திரும்பி நூற்றுக்குமேல் அச்சாக்கிவிட்ட படங்களை ஒதுக்கிவிட்டு அப்பாவின் திருத்தத்துடன் புதிதாக அச்சிட்டோம். அப்பாவின் திருத்தத்தை முந்திய தொடருடன் இணைத்து நோக்கும்போதுதான் அவர் வாயாற் பெறும் திருத்தத்தின் அழகும் அழுத்தமும் புலப்படும்.

ஒருமுறை வெருகல் தலத்தில் எழுந்தருளும் முருகன்மீது சில வெண்பாக்கள்

க. உமாமகேசுவரன்

பாடினேன். ஒன்றின் ஈற்றடி 'உருகு மோயா துளம்' என்றமைந்துவிட்டது. படித்துப்பார்த்த அப்பா, "வெருகல் வெண்பாக்கள் மிக நன்று. எங்கள் பட்டடைக்கு இழுக்கு வருமோ என்றுதான் அச்சம். உருகு + மோயா தனையென்ன? இவ்விடத்தில் ஓசை குறைவது புலப்படவில்லையா? உருகுமோ யா துளம் படித்துப்பார். ஓரசை குறைந்ததுதான் காரணம்" என்று எழுதியிருந்தார்.

ஆசிரியப் பயிற்சி முடிந்ததும் கிளிவெட்டி போகவேண்டுமென்று அரசாணை பிறந்தது. போகுந் தினத்தன்று 'போனதும் கடிதம் போடு' என்று அப்பா அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். பஸ் பயணம் செய்யும்போது கடிதம் போடு, கடிதம்போடு என்று அப்பா அடிக்கடி கூறியதுதான் நினைவிற்கு சுழன்றது. அதன் பயனாக மனத்தில் ஒரு பாடல் உருவாகியது. அது இது.

பண்டி லக்கியத் தூது பகர்ந்தவர்
வண்டு தூது வரவிடுத் தாரதைக்
கண்டு யான்கினி வெட்டிகண் டேனெனத்
துண்டுக் காகிதத் தூதுவிட் டேனரோ

இப்பாடலை ஒரு தபாலட்டையில் எழுதித் துண்டுவிடு தூது எனத் தலைப்பும் இட்டு அனுப்பினேன். மறு தபாலிலேயே அப்பாவின் பதில் வந்தது.

கண்டேன் களிகொண்டேன் கண்ணீர்வினை டேனினது
துண்டினயம் நன்கு கவைத்து

என்ற குறள் வெண்பாவை எழுதிக் கண்டேனென்ற முதற் சீருக்கு அடையாளமிட்டு, வினையாலணையும் பெயர் என்ற அடிக்குறிப்புந் தந்திருந்தார். ஒருவரது பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டி அவர் திருத்தம்பெற எத்துணை அவாவுவாரோ, அத்துணை தகுதி கண்டு ஒருவரைப் பாராட்டுவதற்கும் அப்பா அவாவியவண்ணம் இருப்பார். அற்ப தகுதியாவது பெற்று இவர் பாராட்டுக்கு உரியவராகிவிட மாட்டாரா. அப்படிப் பாராட்ட வாய்த்தால் மேலும் இவர் வளரத் துணைபுரிந்ததாகிவிடுமே என்று அவாவிக் காத்திருப்பவர் அவர்.

அப்பாவுக்குச் சிலவேளைகளிற் குஷி பிறந்துவிடும். 'டேய் தம்பி' என்றழைப்பார்.

"புலவர் எப்படிக் கட்டளைக்கலித்துறைகளை வாய்விட்டுப் படிப்பார் என்று உனக்குத் தெரியுமே" என்றொரு கேள்வி போடுவார். மறுகணம் புலவர் அவர்கள் கட்டளைக் கலித்துறை ஒன்றைப் பாடுவார். தொடர்ந்து யாப்பருங்கலக்காரிகை உதாரணச் செய்யுள் செல்வப்போர்க்கதக்கண்ணன் புலவர் பாணியில் ஒலிக்கும்.

"டேய்! வித்துவசிரோமணியின் கம்போதி இதுதான்" கந்தபுராணச் செய்யுள் ஒன்று. வித்துவசிரோமணி பாணிக் கம்போதியில் ஒலிக்கும். தொடர்ந்து

வித்துவரசிரோமணி பாணி உரை.

‘பெலிஉருண்டையர்’ என்றொரு உரையாசிரியர். அவர் உரை சொல்லப்போகிறார் உரை ஆரம்பமாகும். விசேஷம் என்னவென்றால் மூக்கடைப்பு உடையவரான பெலிஉருண்டையர் போலவே மூக்கடைப்பு ஒலிகளுடன் அவர் பாணி உரை ஒலிக்கும். ஒருவரது குரலின் பாணியைப் பிரதிபலிக்கும் அவரது இந்த ஆற்றல் (mimicry) எங்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ஒன்று. எத்துணை இன்பமான அநுபவம் அது.

கிளிவெட்டிக்குக் கல்வித்திணைக்களம் என்னை அனுப்பி வைத்ததால் நான் அடைந்த பெரும்பேறு அப்பாவிடமிருந்து கடிதங்கள் பெற வாய்த்ததுதான். வீட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள பாடசாலையிற் கற்பித்திருந்தால் இந்த அரிய பேற்றிணையல்லவா இழந்திருப்பேன். ஆனால் அவருக்கோ மகள் எங்கோ தொலைதூரத்தில் இருக்கிறானே என்று கவலை. முதற் கடிதத்தின் தலைப்பில் அவர் எழுதிய பாடல் இது:

எங்கே நடத்துமோ எங்கே கிடத்துமோ
எங்கே இருத்துமோ என்றறியேன் - கங்கைமதி
குடினான் தில்லையிலே தொந்தொமென நின்றுநடம்
ஆடினான் எங்கோன் அருள்.

தில்லை நடராஜர் மீதுதான் அவருக்கு எவ்வளவு பத்தி. நாணயசங்கம் ஆரம்பித்தபோது அதற்குப் பெயர் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டது கேட்குமுன் அவர் வாயினின்றும் வந்த பெயர் நடராஜவிலாச ஐக்கியநாணய சங்கம் என்பதுதான்.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

இதிலேயுள்ள மையீற்றுப் பதங்கள் நான்கிற்கும் சொல்லிலக்கணம் கூறு. கீழ்க்கோடிட்ட பதம் முக்கியம். இது 1972.03.02. இல் யான் பெற்ற கடிதம். ஆறுநாள் விடாமழை பொழிந்தால் அதைப் பீடிகையாக வைத்துக்கொண்டு கந்தபுராணச் செய்யுள் ஒன்றுக்கு அருமையாக விளக்கந் தந்துவிடுவார். கடிதங்களிற்கூட ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு எத்துணை அக்கறையோடு எப்படியெல்லாம் கற்பித்தார் அவர் என்று இன்று நினைத்துப்பார்த்து உருகுகிறேன்.

அப்பாவுக்குப் பிள்ளைகள் நால்வர். யார்மீது அவர் அதிகம் அன்புசெலுத்தினார் என்று அவர்களில் யாருக்குமே தெரியாது. ஒவ்வொருவரும் தம்மீதுதான்

க. உடமாமகேசுவரன்

அப்பா அதிகம் அன்பு வைத்திருக்கிறார் என்று நினைக்கும்படி இருந்தது அவர் அன்பு செலுத்திய பாங்கு. அன்பு செலுத்துவதைக் கலையாக - யோகமாக - பயின்றிருந்த அரிய மனிதர் அவர்.

அப்பாவுக்கு எப்போதாவது அபூர்வமாகக் கோபம் வரும். ஒரு உதாரணம்:

இனி எனக்குக் கடிதம் எழுதும்போது மெல்லிய சிறிய துண்டுகளிலே இரண்டுபக்கமும் கீறிக்கிழித்து அனுப்பவேண்டாம். காகிதம் தேவையானால் அனுப்புகிறேன். இன்று வந்த கடிதம் வாசிக்கமுடியவில்லை. கண் சரியில்லை. கண்ணாடியும் சரியில்லை. என்ன செய்வது.

மூப்பென்பதொன்றில்லை; பிணியென்பதொன்றில்லை; மரணமென்பதொன்றில்லை; இளமை சாகுவதமானது; நாம் அமரத்துவம் எய்தியவர்கள் என்ற நினைவுடன் கல்வி செல்வம் என்பவற்றை எய்த இடையறாது முயலவேண்டும்.

மரணம் எந்தக் கணமும் எம்மை நெருங்கலாம். தலைமயிற்றிப் பிடித்திழுத்துச் செல்லக் காத்திருக்கின்றான் காலன் என்ற நினைவுடன் அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய விரும்பவேண்டும்.

अमृतमवन्मामो विद्यामं च विन्दयेत् ।
गृहीत इव हेतोः मृत्युना चंचमाचरेत् ॥

-இவை அப்பா அடிக்கடி கூறும் அறிவுரைகள்.

நீயே என் தாய்; நீயே என் தந்தை; நீயே என் சுற்றம்; நீயே என் தோழன்; நீயே என் வித்தை; நீயே என் பெறலருந்திரு; அனைத்தும் நீயே; நீயே என் தேவதேவன்

என்ற பொருள்தரும் சுலோகம் ஒன்றைச் சொல்லி உருகுவது அப்பாவின் வழக்கம். அப்பா எனும் தெய்வத்தை நினைக்கும்போதெல்லாம் அச்சுலோகந்தான் என் நினைவில் எழுகிறது.

त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव चञ्चुष्य सखा त्वमेव ।
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥

குஞ்சிதபதம் 1986.

இராமன் புறமுதுகிட்டானா?

போரிலே எதிரி எறிகின்ற அல்லது ஏவுகின்ற ஆயுதங்கள் தனக்கெதிரே வருகின்றபோது சுத்தவீரன் தன் கண்ணை இமைக்கக்கூடாது. போர் என்றதும் சினத்தோடு விழித்த விழிநோக்கை மாற்றவே கூடாது. அப்படி மாற்றிவிட்டால் - கண்ணை இமைத்துவிட்டால் - புறமுதுகிட்டுவிட்டதாக அர்த்தம் என்று, பண்டைத்தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.

மிகப்பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் எனப்படுபவை சங்க இலக்கியங்கள். கிடைத்திருக்கும் சங்க இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்ற இருபெரும் பிரிவில் அடங்குகின்றன. எட்டுத்தொகையிலே வருவதொரு நூல் புறநானூறு. அங்கே ஔவை பாடிய பாடல் ஒன்று வருகிறது.

அரசன் போருக்குப் புறப்படுமுன் வீரர்களோடு விருந்துண்பான். மதுவும் வழங்கப்படும். மது வழங்கப்படும்போது மிகச்சிறந்த வீரனுக்கே முதலில் வழங்கப்படவேண்டும். “இவன்தான் முதலிலே மதுவைப்பெறும் தகுதி வாய்ந்தவன்” என்று புலவர் ஒருவர் சிபாரிசு செய்யவேண்டும். இத்தகையதொரு சந்தர்ப்பத்திலே சிபாரிசு செய்வவராக ஔவை அமைகிறார்.

“வேந்தே, கள்ளை முதலிலே இவனுக்குத்தான் வழங்கவேண்டும். நீ கூட அவன் உண்ட பின்புதான் உண்ணவேண்டும். ஏன் தெரியுமா? இவன் தந்தையின் தந்தை, நின் தந்தையின் தந்தைக்கு எதிரே வந்த வேலைக் கண் இமைக்காது நின்று ஏற்று வீரமரணம் எய்திய பெரும் புகழாளன். அவன் பெயரனாகிய இவனும் பகைவர் உன்மீது எறியும் வேலைக் கண் இமைக்காது ஏற்பான்; உன்னைக்காப்பான்.”

இவற்கீத் துண்மதி கள்ளே சினப்போர்
இனக்களிற் றியானை யியறேர்க் குரிசில்
நுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை
எடுத்தெறி ஞாட்பி னிமையான்...
மறப்புசுழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனும்...
மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே

(எடுத்தெறி ஞாட்பு - படைக்கலங்களை எடுத்தெறியும் போர்)

க. உமாமகேசுவரன்

என்று தன் சிபாரிசுக்குரிய வீரனைத் தான் சிபாரிசு செய்வதற்கான காரணத்தை ஓளவை கூறும் போது, கண் இமைக்காது படைக்கலங்களை எதிர்கொள்ளும் வீரம் ஒப்பற்ற வீரம் என்றும் அது பரம்பரையாக வருவதோர் பண்பு என்றும் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. புறநானூறு இங்ஙனம் போற்றும் இவ்வீரப்பண்பை, சுத்த வீரருக்கான இலக்கணமாகவே ஆக்கிவிட்டது திருக்குறள்.

விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப்பின்
ஓட்டன்றோ வண்க ணவர்க்கு

எனப் படைச்செருக்கு எனும் அதிகாரத்திலே வரும் குறளை, வேல்கொண்டெறிய விழித்தகண் அழித்திமைப்பின் வண்கணவர்க்கு ஓட்டன்றோ எனக் கொண்டு கூட்டினால் பொருள் காணல் எளிதாகிவிடும்.

வேல்கொண்டு எறிய - (எதிரி) வேலால் எறிய, விழித்தகண் - (போர்புரியவெனச் சினத்தோடு) விழித்துப்பார்த்த கண்ணை, அழித்திமைப்பின் - (சினத்தோடு கூடியிருந்த முந்திய நோக்கை) மாற்றி இமைத்தால், வண்கணர்க்கு - கொடியவரான வீரருக்கு, ஓட்டன்றோ - (தாம்) புறமுதுகிட்டதாக ஆகிவிடுமன்றோ!. திருக்குறள் கூறும் சுத்த வீரருக்கான இந்த இலக்கணத்தைப் பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களில் வரும் பாத்திரங்கள் இடையேயும் நாம் காணமுடிகிறது.

வேலுங் கணையமும் வீழினும் இமையார்
வீரியக் தறுகணர்.....

இகலிடை இமையா எரிமலர்த் தடங்கண்
புகழ்வரை மார்பன்.....

என்றிவ்வாறு வரும் பெருங்கதைப் பாடற்பகுதிகளும்,

ஆரமருள் ஆண்டகையும் அன்னவகை வீழும்
வீரரெறி வெம்படைகள் வீழ இமையான்....

ஏந்தல்தன் கண்கள் வெய்ய இமைத்தீட எறிதல் ஓம்பி
நாந்தக உழவன் நாணி நக்குநீ அஞ்சல் கண்டாய்
காய்ந்திலேன்....

என்றிவ்வாறுவரும் சீவகசிந்தாமணிப் பாடற்பகுதிகளும் அதற்கான சான்றாதாரங்களாய் பிளிக்கின்றன. ஆனால், கம்பராமாயண வீரர்களிடையே வீரர்க்கான இந்த இலக்கணம் பேணப்படவேயில்லை என்பது வியப்பாக உள்ளது.

இராமன் புறமுதுகிட்டானா?

இராமனும் கும்பகருணனும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்கிறார்கள்; எதிர்க்கிறார்கள். கொடியதொருபேர் ஆரம்பமாகிவிட்டது. கும்பகருணனின் படை முழுமையாக அழிந்துவிட்டது. அவன் தனி ஒருவனாய் நிற்கிறான். ஆனாலும் தளராது பேர் புகிறான். இராமன் விட்ட அம்பால் அவன் “வலக்கை அற்றது” அவன் கலங்கவில்லை!. மாறாக “அற்று வீழ்ந்தகை அறாதவெங் கையினால் எடுத்து”க் குரங்குக்கூட்டத்தைக் குமைத்தான். இராமன் “காத்துடன்” நிற்கவும் அவன் வானரப்படையைக் கும்பகருணன் கொன்று குமைப்பதை வியந்து உலகு நோக்கியது; அஞ்சியது.

உள்ள கையினும் அற்றவெங் கரத்தையே
அஞ்சின உலகெல்லாம்

இராமன் கும்பகருணனின் எஞ்சிய கையையும் கால்கள் இரண்டையுங்கூடத் துணித்துவிட்டான். இராமனின் அம்புகள் வேகமாகவந்து தன்கைகளையும் கால்களையும் அறுத்துத்தள்ளி உடலைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைத்தபோதிலும் கும்பகருணனின் “செய்ய கண்பொழி தீச்சிகை யிருமடி சிறந்தது” என்கிறான் கம்பன். முன்பைவிட இரண்டு மடங்கு தீச்சுவாலை சிந்தக் கும்பகருணன் விழித்தான் என்றால் விழித்த கண்ணை அழித்து இமைக்கவில்லை என்பது தானே பொருள். கும்பகருணன் பற்றி இப்படிக் குறிப்பாகவாவது குறிப்பிடும் கம்பன் இராமன் பற்றிக் குறிப்பாகவேனும் குறிப்பிடவில்லை. மாறாகக் கும்பகருணனோடு போர்புரியும்போது இராமன் கை நடுங்கினான் என்கிறான்.

கைகளும் கால்களும் இழந்த கும்பகருணன் அருகில் ஒரு குன்று. அதை வாயாற்பற்றிப் பறித்து இராமனை நோக்கி வீசுகின்றான். குன்றொன்று தன்னை நோக்கி வரக்கண்டதும் இராமனின் கைகள் நடுங்குகின்றன. இக்காட்சியை,

தீயி னாற்செய்த கண்ணுடை யானெழுஞ் சிகையினாற் றிசைதீயி
வேயி னாற்றினி வெற்பொன்று நாவினால் விசும்புற வளைத்தேந்தி
பேயி னாற்புடைப் பெருங்கள மெறிந்தெழ பிலந்திறுந் ததுபோலும்
வாயி னாற்செல வீசினன் வள்ளலும் மலர்க்கரம் விதிர்ப்புற்றான்

எனக் கம்பன் விவரிக்கிறான்.

கண்களைக் கும்பகருணன் இமைக்கவில்லை. முன்பைவிட அவை சிவந்தன; ஒளிர்ந்தன. இராமனுக்கோ கண் இமைத்ததா இல்லையா என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் கையோ நடுங்கிவிட்டது என்கிறான் கம்பன்.

கும்பகருணன் இராமன் போரிலே, பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான புறநானூறு, சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, திருக்குறள் என்பன காட்டும் போர்

க. உடம்பகேசுவரன்

இலக்கணத்தின்படி இராமன் புறமுதுகிட்டவன் ஆகானா? கண்களை இமைத்துவிட்டாலே புறமுதுகிட்டதாய் ஆகும் என்றால் கையே நடுங்கிவிட்டபின்பும் புறமுதுகிட்டதாக ஆகாதா?!

“ஒருமொழி ஒழிதன் இனங்கொளற்குரித்தே” என்ற விதிப்படி, சோறுண்டேன் என்றால் கறியும் உண்டேன் என்ற பொருள் பெறப்படுவதுபோல் “மலர்க்கரம் விதிர்ப்புற்றான்” என்றால் கண்ணும் விதிர்ப்புற்றதாக - இமைத்ததாக ஆகாதா? முடிவுதான் என்ன?

“காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ!”

நமினை மணிமேகலை முன்னேற்றக்கழகம் - கலாசாரமலர் 1998

பெரிய நூல்களைப் படித்துணர்வதற்குரிய ஊக்கம் இப்போது குறைந்துவருகிறது. சொற்பொழிவுகளைக் கேட்கும் ஆர்வம் நூல்களைப் படிப்பதில் மக்களுக்கு இருப்பதில்லை. இந்தநிலை நீடித்துவருமானால் பெரியநூல்கள் படிப்பாரற்று, பதிப்பிப்பாரும் இல்லாமல் நாளடைவில் மறைந்துபோகும்; மறைந்தும்போய்விடும். அந்தநிலை வராமல் இறைவன் காப்பாற்றவேண்டும்.

கி. வா. ஜெகந்நாதன்

கந்தவேள் கதையுதம் - முகவுரை, 1980.02.18

தமிழ் நாட்டில் இலக்கியம்பற்றிப் பேச தமிழ்ப்பேராசிரியர்களுக்குத்தான் தகுதி இருப்பது மாதிரி ஒருநிலை இருப்பது தெரிகிறது. சாகித்ய அகாதெமி, பெலோ ஆப் அகாதமி என்ற இலக்கிய விருதுக்கு ஜெயகாந்தன் பெயர் முன்வைக்கப்பட்டபோது, தமிழ் உறுப்பினர்கள்தான் முதலில் ஆட்சேபனை தெரிவித்தார்கள். இது மாதிரி மற்றமொழிகளில் நடப்பதில்லை

பத்மவிபூஷன் யு. ஆர். அனந்தமூர்த்தி

கிணணி சுதீர் பேட்டி, 1998.02.15

நன்றி

கட்டுரைகளை நூலருவில் வெளியிட அநுமதி வழங்கிய தமிழறிஞர் திரு க. உமாமகேசுவரன்,

கட்டுரைகள் அத்தளையையும் தேடிச் சேகரித்து கணனி எழுத்தாக்கம் செய்து வழங்கிய திரு க. ஜெகதீஸ்வரன், திருமதி சாருகேசி நற்குணையாளன்,

புத்தக அமைப்பு, அட்டை அமைப்புச் செய்துதவிய திரு க. இளங்கோவன்,

பட அமைப்பு செய்து உதவிய திரு உ. சேக்கிழான்,

நூலை அச்சேற்றும் பணிகளில் முன்னின்றுழைக்க வை. தயாளன்,

என்போர் மீது **அம்பனை ~ கலைப்பெருமன்றம் (ஐ.இ.)**
நன்றியிகப்பாராட்டுகிறது

